O probemă de timp

1

- Ce fel de document? m-am arătat mirat cu un ton ce ilustra foarte precis o doză masivă de neîncredere.

- Unul care dovedeşte că lumea în care trăim este o minciună, ceva creat artificial ca să ne controleze şi să ne facă să acţionăm şi să reacţionăm aşa cum doreşte, a repetat cel din faţa mea cu insistenţă.

Ideea mi se păru atît de absurdă încît aproape am rîs, m-am abţinut cu greutate în primele momente pentru ca mai apoi să îl studiez pe bărbat şi să mă răzgîndesc. Mie mi se pare, mi s-a părut întotdeauna de fapt, imposibil ca cineva să mă controleze fără să îmi dau seama… cu atît mai mult să controleze o lume întreagă.

- Adică să ne controleze pe fiecare în parte sau pe toţi la un loc? m-am interesat vizibil amuzat. Nu este acelaşi lucru…

- Dumneata rîzi de mine?!... sau ce?

- Nu, deloc, m-am grăbit eu să neg.

Tipul era în mod vizibil afectat de ceva anume, nu sînt telepat ca să îi citesc gîndurile dar puteam spune cu siguranţă că el credea cu adevărat în existenţa unui asemenea document. Gesturile, mimica, modul straniu de a vorbi… totul indica acest lucru. Îl cunosc pe Cristi Chereji de mult timp, de pe vremea facultăţii, şi nu a fost niciodată genul de persoană paranoică care să creadă în conspiraţii fără fundament. E adevărat că în ultimii cîţiva ani nu am păstrat legătura decît sporadic, dar nu mi l-am putut închipui în nici un moment atît de schimbat în omul pe care îl vedeam acum în faţa mea.

Şi totuşi… M-a contactat acum cîteva zile pentru a-mi cere ajutorul dar nu a apărut niciodată la timp în locurile stabilite, pînă la urmă m-am trezit cu el la uşa apartamentului cu numai cîteva momente în urmă parcă numai pentru a-mi lansa această bombă.

- Spune-mi mai multe, l-am invitat eu.

- Nu îţi pot cere să mă crezi… şi eu am ajuns cu foarte mare greutate să cred că totul este adevărat… dar nu am la cine altcineva să apelez. Tu eşti unica mea speranţă.

Pe moment nu am ştiut dacă ar fi trebuit să mă simt flatat sau să o iau la goană şi să îl las singur stăpîn peste apartament şi tot ce era înăuntru, dar acum cred că cel mai indicat lucru era cu siguranţă ultimul.

- Cu ce să încep? ezită el.

Chiar şi numai aceste ezitări îmi dădeau de gîndit… trebuia să fie cu ceva adevărat important pentru el pentru a se decide să se confeseze unei persoane de care nu era sigur dacă putea avea încredere în ea sau nu.

- Ce-ar fi să încep cu începutul? Ce conţine cu adevărat şi cum ai ajuns să ai de-a face cu el…

Tăcere. Peste încăpere, peste tot apartamentul de fapt, se lăsă liniştea omului care încearcă să se reculeagă şi să îşi găsească vorbele. Doar foiala mea neliniştită, nu mi-a plăcut niciodată să aştept mai ales că Cristi începuse să mă molipsească şi pe mine cu starea lui deşi nu aveam de gînd să îi cred vreun moment povestea, şi ciripiturile peruşilor din bucătărie răzbăteau agasante peste noi.

- Ai auzit vreodată de Ronin?

Am tresărit, nu mă aşteptam la aşa ceva.

- Da, şi ştii prea bine asta! aproape i-am repezit vorba.

Era vorba despre o poveste veche ale cărei începuturi le cunoşteam amîndoi, dar mai ştiam că acel moment era cel mai prost moment în care a mi-o aduce în atenţie. Am continuat pe acelaşi ton:

- Eram în primii ani de facultate cînd tipul sau tipa, căci nici acum nu se ştie dacă este bărbat sau femeie, a dat prima lovitură care l-a făcut vestit. Parcă a furat un Rembrandt din cea mai bine păzită secţie de la muzeul Luvru din Paris – nu mai ţin minte exact dar pot afla cu uşurinţă. Au urmat mai multe furturi, nu numai opere de artă dar şi aparatură secretă şi informaţii confidenţiale de la diverse firme sau rezultatele unor subiecte de cercetare în mai multe domenii care nu fuseseră încă lansate pe piaţă… toate au fost puse în cîrca acestui personaj. Un personaj de legendă, aş putea adăuga. Se spune că îşi vinde serviciile celui care plăteşte cel mai bine, că este un mercenar care nu recunoaşte ca superiori decît onoarea codului Bushido şi banii. A avut ajutor şi din partea presei, mai ales că el însuşi a făcut publice o parte a secretelor furate atunci cînd nu a găsit nici un cumpărător pentru ele ori potenţialii cumpărători au încercat să îl înşele… Sau cel puţin aşa se spune pe reţea, am zîmbit.

Chiar şi după ce mi-am terminat tirada Cristi nu a scos nici o vorbă, se mulţumea să privească în continuare în gol.

- Ce legătură are Ronin cu documentul de care mi-ai vorbit mai devreme? am încercat să îl descos. Ai aflat de existenţa lui de la el?

- Am impresia că te-ai informat destul de atent despre cariera lui de-a lungul timpului, remarcă în loc să îmi răspundă.

- Da, ştii că persoana m-a fascinat de la bun început.

Ezitările lui se dovediră a fi perfect explicabile pentru că ceea ce a spus mai departe m-a dat gata, o confesiune pe care nu mă aşteptasem să o aud:

- Eu sînt Ronin, sau cel puţin unul dintre ei. Eşti singurul din afara grupului care află asta, dar Ronin este de fapt o echipă de hoţi, nu o singură persoană. În ciuda poveştilor pe care le-ai auzit despre noi acesta este cea mai potrivită denumire: o echipă de hoţi a cărei existenţă se bazează pe o frază spusă la întîmplare acum 10 ani.

- Cum?!?!

Stăteam faţă în faţă în bibliotecă pe două dintre fotoliile cele mai comode cu cîte un pahar de alcool în apropiere… dar asta nu m-a împiedicat să mă ridica de pe fotoliu, practic am ţîşnit de pe el, şi m-am postat în faţa lui ţintuindu-l cu o privire şocată.

- Nu te preface chiar atît de nevinovat, spuse ceva mai calm, ai avut bănuielile tale acum cîţiva ani, chiar înainte de a termina facultatea. Aproape ne-ai descoperit secretul cu cercetările tale.

Era un neadevăr, nici măcar nu bănuisem aşa ceva. Iar dacă era adevărat… oricum eu nici acum nu ştiam mai nimic despre subiectul în cauză, atunci cu atît mai puţin. Nu mai ţin minte despre ce perioadă de timp vorbea, orice fusese atunci era prea puţin important pentru a-mi rămîne în amintire, în amintirea conştientă cel puţin. Am preferat să nu mă implic într-un subiect despre care nu eram sigur pe mine şi am preluat ofensiva:

- De ce ai venit la mine?

- Avem probleme.
- Bănuiam asta… Ce probleme?
Ezită, din nou. Dar de data aceasta ezitarea a fost ceva mai scurtă – mi-a făcut semn să mă aşez înapoi pe fotoliu în timp ce ridică din cel în care stătea, cam un metru şi jumătate de al meu, şi se îndrepta spre bar pentru a-şi umple paharul cu votcă. La sosire i-l dădusem aproape plin, reuşise să îl golească destul de repede iar acum avea nevoie de altul. Înghiţitura pe care o luă de data aceasta mă făcu să-l suspectez de alcoolism, dar dacă chiar şi eu aveam nevoie de o gură mare de alcool dublu rafinat după ultimele momente şi nu sînt deloc un alcoolic mă convinse că aveam mari şanse să greşesc în aprecierea mea. Mai ales că i-am urmat gestul şi aproape mi-am ars gîtul cu cantitatea prea mare de apă de foc cu care l-am înecat.
- Totul a început acum cîteva săptămîni cînd am auzit primele zvonuri despre acest document…, continuă Cristi după ce întoarse în fotoliu, …totul era prea ciudat pentru a fi adevărat ceea ce ne-a trezit curiozitatea şi am început să facem primele cercetări. Trebuie să menţionez că cea mai mare parte a acţiunii noastre a avut loc numai pe reţeaua mondială de computere… pentru că în cele din urmă "documentul" este de fapt o arhivă imensă ce conţine încărcarea în format electronic a unor înregistrări de epocă de pe format magnetic sau fizic şi transferul în reţea a frînturi de memorie ale mai multor persoane. Dialoguri, monologuri de jurnal şi chiar capsule de memorie extrase direct din creier, toate înregistrate la distanţe de zeci de ani între ele. Diferenţa dintre primele şi ultimele înregistrări la care am avut acces este de aproape 300 de ani. Nu am avut acces decît la o foarte mică parte din informaţiile disponibile, şi nici acelea direct de la sursă, dar rezultatele au întrecut cu mult orice aşteptări.
- Adică te-au transformat într-un paranoic? am întrebat fără voia mea ironic.
- Am avut probleme încă de la început, din momentul în care am decis să cercetăm acest subiect, dar în ultima săptămînă problemele s-au acutizat. Prietenii mei s-au plîns în mai multe rînduri că erau urmăriţi, şi chiar eu… chiar eu am simţit acest lucru în mod repetat. Totul a explodat în ultimele două zile… Filip şi Dumitraşcu sînt morţi, alţi doi membri ai echipei pe care nu-i cunoşti sînt daţi dispăruţi şi la drept vorbind nici nu mă aştept să-i mai găsească cineva în viaţă.
Filip şi Dumitraşcu! Morţi! Doi foşti colegi de facultate, tipi de gaşcă, nu chiar din gaşca mea dar nu eram nici pe departe străini… Ba chiar aproape prieteni, puteam spune.
- Cum au murit? a fost prima întrebare pe care am fost capabil să o pun, atunci cînd am fost capabil să spun ceva, orice.
- Filip a fost lovit de o maşină pe trecerea de pietoni deşi trecea pe verde, şoferul a fugit şi nu a fost identificat pînă acum, iar Dumitraşcu a căzut de pe o schelă… nu ştiu ce căuta acolo, nimeni nu ştie. Probabil că era urmărit de cineva şi a vrut să se refugieze… apoi a căzut sau a fost împins…
- Au fost ucişi!
Nici acum nu sînt sigur dacă atunci am pus o întrebare sau am ţipat o concluzie cît se poate de evidentă. Dar începeam să bănuiesc că nu erau accidente, nu după cele tocmai aflate. O nelinişte profundă începu să mă consume, o nelinişte pe care o regăseam şi la cel din faţa mea şi din acelaşi motiv: dacă chiar era adevărat, şi începeam să cred asta, Cristi tocmai mă implicase şi pe mine în ceea ce li se petrecea lor şi puteam fi următorul „accidentat".
- Şi ce vrei de la mine? l-am întrebat.
Era întrebarea pe care mi-o puneam de la bun început, din momentul în care venise, şi a cărei răspuns tot nu-l aflasem.
- Prietenii mei şi cu mine am stat de vorbă şi am decis că există doar două modalităţi prin care putem rezolva această problemă… să-i lăsăm pe ceilalţi să termine ce au început şi să ne elimine pe toţi sau să aflăm exact ce este acest document şi să îl divulgăm presei.
- Nu mă pricep la computere mai mult decît un simplu utilizator, am ridicat din umeri. Nu vă pot ajuta.
- Nu pentru asta avem nevoie de tine. Pregătirea ta de doctor ne-ar putea fi de folos dacă se va răni cineva pe parcursul operaţiunii, iar experienţa ta legată de traseele pe terenuri accidentate şi la înălţime este esenţială. Ştii prea bine că orice ascensiune periculoasă se face în echipă, oricare ar fi progresele tehnicii din ultimii ani. Ascensionarele nu suplinesc munca în echipă.
Da, ştiam. Ascensionarul, unul dintre ultimele descoperiri în materie de ascensiune pe teren accidentat nu oferea decît un ajutor parţial cînd venea vorba de escaladarea unui perete vertical. Nu de puţine ori unii tineri din grupurile care s-au aventurat în expediţiile montane la care am luat parte în ultimii ani au suferit răni groaznice, majoritatea terminîndu-se cu deces, tocmai pentru că se încrezuseră prea mult într-un aparat şi acesta cedase în cel mai prost moment posibil.
- Acum este o *operaţiune*? am întrebat cu o doză masivă de ironie în voce pe care nu am reuşit să o împiedic. Şi ce vreţi să escaladaţi – craterul Turnurilor Gemene?
Începeam să fiu rău cu el, mai ales că ştiam amîndoi că peste craterul turnurilor distruse în New York în urma atentatului de la începutul secolului fuseseră turnate alte clădiri deja de cîţiva zeci de ani.
Dar se părea că cinismul meu nu-l afectă deloc pentru că zîmbi scurt:
- Nu, deloc. Este vorba de clădirea firmei Mecatemp de aici din apropiere, adică Timişoara. Informaţiile pe care le avem indică posibilitatea ca arhiva să fie adăpostită pe unul dintre serverele lor, iar accesul fără restricţii la date de o asemenea importanţă se poate face numai din interior.
Am căscat ochii ca la cel mai extraordinar spectacol de circ pe care-l văzusem vreodată, şi cred că şi falca mi-a căzut sub efectul surprizei:
- Cred că aţi înnebunit cu toţii, de fapt sînt sigur de asta! Nu sînt psihiatru şi nici nu îţi cunosc colegii într-ale hoţiei, dar vă pot aranja internarea la spitalul de nebuni numai pe baza acestei afirmaţii!!
Privirea lui serioasă şi foarte sigură pe sine mi-a mai domolit avîntul dar tot nu m-am potolit:
- Toată lumea ştie că sediul firmei Mecatemp este inaccesibilă, nu fără o autorizaţie venită de sus din interiorul firmei pe care sînt sigur că nu o aveţi. Este vorba de sisteme de securitate peste sisteme de securitate, toate controlate de cel puţin două Inteligenţe Artificiale de ultimă generaţie… ca să nu mai vorbesc despre structura complet aparte a clădirii care o face imposibil de pătruns altfel decît pe uşă. Îţi spun eu, nu poate fi realizat şi gata!
Dar am descoperit foarte repede că vorbeam cu pereţii pentru că Cristi mă contrazise foarte sigur pe sine:

- Vei lua parte la această operaţiune pentru că eşti deja implicat. Ai ajuns să fii implicat încă din momentul în care am intrat în acest apartament iar tu o ştii deja – vei veni cu noi sau vei dispare la fel de misterios ca şi ceilalţi prieteni ai mei. În plus, am motivele mele să cred că deja ai acceptat să ne ajuţi.

Deja *am acceptat* să îi ajut? Şi unde a dispărut ezitarea de la început?

- Cum aşa? m-am arătat intrigat de data asta cu voce tare.

- Ştii de la ce vine numele de Mecatemp?

- Nu, probabil este vorba de o secvenţă de litere luate la întîmplare…

- Mecanica Temporală. Nu e denumirea oficială, desigur, dar am această informaţie din surse sigure. Asta mă face să cred că toate modificările comportamentale la care sîntem supuşi provin de undeva din viitor… cineva sau ceva doreşte să ne controleze pentru a crea acea versiune de viitor pe care o doreşte. Prezentul lui. Ne vei ajuta pentru că în acel posibil viitor deja am pătruns sau măcar am încercat să pătrundem în Mecatemp, iar tu erai cu noi... pot afirma asta cu siguranţă pentru că este una dintre informaţiile la care am avut acces.

Nu am crezut vreodată că pot simţi o mai mare neîncredere pentru o anume afirmaţie sau comportament venite din partea unei persoane, cunoscută sau nu, ca în acele momente. Şi că îl consideram un nebun de legat, un Don Quihote al zilelor noastre a cărui loc era la izolare într-o cămaşă de forţă nu umblînd pe stradă printre ceilalţi oameni. Ca răspuns m-am uitat la el cu o faţă care încerca să ilustreze toate astea, deşi sînt sigur că nu am reuşit decît într-o foarte mică parte.

- Şi cum vor să o facă? am întrebat ironic. Ne manipulează gîndurile şi acţiunile ca unor marionete sau pur şi simplu călătoresc prin timp şi ne divulgă informaţii despre posibilităţile de viitor şi cum să le urmăm pentru ce…? Pentru a alege o variantă sau alta?

- Exact asta vrem să aflăm. Acum însă voi pleca, şi spunînd asta se ridică repede în picioare, înainte de a mă da afară. Uite, aici este cartea mea de vizită, aştept să mă suni atunci cînd vei ajunge la concluzia că am dreptate. Dar fă-o cît mai repede, timpul se scurge…

M-am ridicat din fotoliu aproape în acelaşi timp cu el. A parcurs drumul spre ieşire fără a mai spune vreun cuvînt iar eu l-am condus la fel de tăcut. În acele momente am crezut cu adevărat că nu-l voi mai revedea vreodată decît probabil la emisiunile de holoviziune, rubrica decese sau cazuri psihiatrice speciale, dar nu peste mult timp m-am convins că mă înşelam. Asta însă nu m-a împiedicat să mă întorc la măsuţa pe care se găsea cartea de vizită între cele două pahare goale de votcă şi să o mototolesc, apoi să o arunc la gunoi. Pe urmă am spălat paharele.

2

- Chiar crezi că va accepta?

- Da, spuse simplu Cristi Chereji dar cu o siguranţă absolută, acel gen de siguranţă care nu lasă loc de replică însă interlocutorul lui nu păru foarte convins.

- Din cîte am înţeles i-ai zdruncinat convingerile destul de bine dar nu cred că este suficient. Avem nevoie de cineva care să ne ajute mai mult decît din obligaţie.

- Poate că nu este chiar suficient, dar va accepta. Şi încă ceva, Jurcuţ nu face nimic "din obligaţie"... dacă vom reuşi împreună în acţiunea noastră vom reuşi pentru că va fi alături de noi cu trup şi suflet.

Sceptic, interlocutorul lui Cristi dădu din cap a negaţie apoi vorbi din nou:

- Poate ne-a dat deja pe mîna poliţiei…, poate că sînt la intrare gata să intre peste noi. Că veni vorba, de unde ai scos lista asta de posibili candidaţi pentru a completa locurile lipsă?

- Nu cred că ne-a dat pe mîna poliţiei, de fapt sînt sigur de asta. Lista de posibili candidaţi fac parte din lista mea de cunoştinte şi prieteni şi sînt aceea pe care îi consider potriviţi pentru a ne completa echipa şi sînt demni de încredere... dar am mai discutat asta cel puţin de citeva ori în ultimele zile, cînd am decis ÎN COMUN pe care dintre ei să îi contactăm aşa că nu mai am de gînd să redeschid acest subiect. Nu acum. Pe de altă parte fă-l să tacă pe avocatul din tine măcar de data asta şi nu mai fi atît de paranoic.

- Dar poate că nici nu avem nevoie de el, mai interveni cineva în discuţie. Ne descurcăm şi singuri dacă ne organizăm suficient de bine.

- Cum, draga mea? Am mai vorbit despre asta: este imposibil ca numai patru persoane să escaladăm o structură cu adevărat inexpugnabilă… iar data trecută cînd totuşi am făcut ceva măcar asemănător pe turnurile Chrysler măcar eram mai mulţi şi îl aveam pe Filip cu noi. Iar la nivel de accesare de computere avem nevoie de cel puţin două persoane, va trebui să găsim şi acolo pe cineva. Ai vorbit cu Johnson?

- Nu încă, diseară. E plecat din localitate şi se întoarce în cursul zilei de azi.

- Că veni vorba, unde este Ionică? întrebă primul interlocutor al lui Cristi. Ar fi trebuit să ajungă deja.

- Mi-a spus mie că întîrzie, răspunse tot femeia. Are repetiţii pînă la 10, ar trebui să ajungă, adăugă uitîndu-se la ceas.

Iuliana Croitoru, expertă în computere, la cei 24 de ani ai ei era cea mai tînără membră a echipei ce pusese pe jar întreaga lume în mai multe ocazii. Împreună cu Radu Mocanu, avocat şi sponsorul primelor lor operaţiuni, şi Ionuţ Constantinescu, actor vestit dar şi specialist în deghizare, reprezentau acum majoritatea roninilor rămaşi în viaţă. Colegul lor, Cristi Chereji, profesor de matematică şi fizică, era cel ce îşi asumase pentru moment rolul de conducător în lipsa celui dispărut şi presupus mort.

Acum se aflau aproape toţi într-un local şi încercau să vorbească fără a fi întrerupţi sau spionaţi de cei din jurul lor. Spionajul era exclus în urma amplasării unui dispozitiv de protecţie aşezat strategic pe masă între ei lîngă o brichetă cu hidrogen lichefiat. Luînd forma unei tabachere, dispozitivul de bruiaj a oricărui semnal electronic trecea neobservat. În schimb oamenii nu reuşeau să treacă peste toate întreruperile celor din jur ca şi cum nu ar fi existat şi de aceea ocazional apăreau sincope în conversaţie – Radu era destul de cunoscut în mulţime datorită cîtorva cazuri mai importante. Dar măcar erau într-o loc public, feriţi de "accidente" de genul celor prin care prietenii şi coechipierii lor tocmai trecuseră. Întîlnirea avea loc a doua zi dimineaţă după vizita lui Cristi la doctorul Mircea

Jurcuţ, şi încercarea de a-l atrage de partea lor, întîlnire care era una dintre ultimele încercări disperate de a ieşi dintr-un impas ce părea imposibil. Prietenii lor erau încă dispăruţi şi nu ştiau nimic despre ei, Ionuţ întîrzia iar nervii lor erau întinşi la maxim.

- Cristi, de ce eşti atît de sigur de toate astea? Adică că toţi cei pe care i-am ales, cei pe care i-ai ales tu de fapt dintr-o listă lungă în ciuda părerii unora dintre noi, vor fi de partea noastră şi că vom reuşi în această misiune imposibilă? Sinucigaşă de fapt. Sau că vom supravieţui în urma ei… Ştii cumva ceva ce nu ne-ai spus şi nouă?

Vocea avocatului devenea tot mai tăioasă pe măsură ce avansa spre întrebarea finală pentru a fi cu adevărat agresiv. Cîteva priviri se întoarseră suspicioase spre el, spre toţi cei de la masă, dar cum Radu nu mai continuă şi se aşeză înapoi pe scaun pe o poziţie mai normală unul cîte unul oamenii priviră în altă parte văzîndu-şi de treburi.

Cristi ezită să răspundă iar tăcerea se lăsă atotstăpînitoare, sufocantă, între ei. Abia într-un tîrziu a găsit cuvintele potrivite pentru a vorbi, dar a făcut-o foarte sigur pe sine, de parcă s-ar fi gîndit foarte mult timp la ideile pe care le dezvăluia acum:

- Eu cred că oricine se află în spatele acestui document vrea ca arhiva să fie descoperită, iar noi sîntem uneltele lui. Filip şi Dumitraşcu, Gregor şi Todd erau nişte unelte imperfecte care au trebuit eliminate. Nu ştiu dacă Gregor şi Todd sînt morţi sau încă mai trăiesc dar sînt sigur că nu vor mai apărea pînă în momentul în care vom trece efectiv la acţiune. Nu vor lua parte în vreun fel la descoperirea celor ce se află în spatele a ceea ce ni se întîmplă acum.

- CE?!

- Nu comenta, ştii prea bine că sîntem într-un moment în care nu avem de ales, va trebui să trecem la acţiune sau vom fi eliminaţi… de asta sînt cel mai sigur. Mecanismele au fost puse deja în mişcare şi nu le mai putem opri… poate că nu vrei să recunoşti dar e adevărul… nu avem decît aceste două opţiuni. Iar eu nu vreau să mor!

- Eşti complet nebun! Ai luat-o razna de-a binelea!

Sufocat de furie avocatul tăcu doar în momentul în care îşi pierdu răsuflarea şi se înecă cu propria salivă. Sîngele rece şi calmul, chiar şi logica nenaturală cu care îşi trata uneori cazurile, ce-l caracterizau de obicei în sala de judecată în timpul exercitării meseriei şi nu numai păreau să-l fi părăsit complet în aceste momente… totuşi era prima oară cînd cineva îi urmărea fiecare pas, fiecare mişcare din umbră, fără a fi identificat în vreun fel, şi putea foarte bine să-i pună viaţa în pericol – o parte din prietenii lui cei mai apropiaţi erau deja morţi.

- Logic are sens, spuse pe neaşteptate Iuliana.

Foarte surprins, Radu îi privi faţa gravă şi gînditoare iar excesul de furie dispăru la fel de brusc precum apăruse lăsînd loc doar tensiunii deja existente printre ei. Practic a amuţit lăsîndu-l pe Cristi să şoptească aproape la fel de afectat, de susţinerea neaşteptată din partea ei:

- Cum?!

Nici Cristi nu se aşteptase ca femeia să-i dea dreptate, dar era suficient de curios pentru a se manifesta ca atare.

- Din ceea ce ştim schimbările care i-au influenţat pe toţi aceşti oameni vin de undeva din viitor, şi Mecatemp este implicată. Nu mi-am dat seama pînă acum, în ultimele minute, dar ce ne deosebeşte pe noi de toţi restul? Vă spun tot eu, un singur lucru: noi ştim că există o forţă care manipulează oamenii pentru a produce efectul dorit de ea şi nelăsîndu-le decît o singură cale de parcurs, de acţiune. Dar şi noi am fost manipulaţi la fel ca oamenii la ale căror amintiri am avut acces, încă de la început. Nu mă refer la faptul că am găsit accidental primele informaţii pe reţea, cele de la care a pornit totul, ci începînd de la existenţa în sine a lui Ronin şi tot ce s-a întîmplat de atunci.

O frază spusă la întîmplare, un pariu prostesc între studenţii primilor ani de facultate.

Acest gînd era prezent în mintea tuturor, căci deşi Iuliana nu fusese de faţă ştia prea bine ce se întîmplase: la o petrecere de început de an, un bal al bobocilor cum i se mai spunea dar care nu mai era doar al bobocilor de cîteva ore bune, Gregor şi Radu au pus pariu pe cîteva sticle de bere, o ladă întreagă de fapt, că fiecare dintre ei va pătrunde prin efracţie în cîte un loc bine apărat de sistemele de securitate cele mai bune de la ora respectivă fără a fi prinşi şi că celălalt va eşua. Ca dovadă a reuşitei lor urmau să aducă cîte un lucru doveditor al prezenţei înăuntru – un simplu obiect ales la întîmplare fără a se atinge însă de bani, şi asta făcea parte din provocare. Bani care oricum nu erau o problemă pentru că amîndoi făceau parte din familii bogate cu cariere promiţătoare de avocaţi undeva în viitorul lor personal ceva mai îndepărtat. Adică după terminarea facultăţii. Au reuşit amîndoi, să dea spargerile fără să fie prinşi dar şi să termine facultatea… totuşi spre dezamăgirea părinţilor săi Gregor a preferat să devină poliţist mai degrabă decît avocat. Lucru pe care l-a considerat ca fiind cel mai bun, determinat fiind în primul rînd de faptul că deja devenise Ronin şi era nevoie de cineva în cadrul forţelor de ordine care să le asigure spatele.

- Spui că Gregor este de partea lor?! Eşti nebună!

- Nu spun nimic, îi răspunse Iuliana nervoasă, nu am de gînd să-l incriminez cu nimic. Dar ştiu că în aceşti ani de cînd sînt alături de voi am făcut cîteva lucruri cu adevărat periculoase şi am scăpat de fiecare dată cu faţa curată. Şi mai ales nevătămaţi. Pînă acum, cînd dintr-o dată jumătate din echipă este moartă sau dispărută de pe faţa pămîntului în numai cîteva zile. Nu cred în noroc şi nici în coincidenţe, mai degrabă îl cred pe Cristi cu complotul şi “uneltele” sale.

- Nu cred că Gregor ar fi capabil să ne trădeze, sări în apărarea lui tot avocatul după ce tocmai reacţionase cu surprindere la noua idee şi mult mai violent. Oricine altcineva în afară de Gregor, a fost unul dintre actorii principali încă de la început. S-ar incrimina în primul rînd pe sine… NU! Prefer să îl consider mort sau undeva prizonier şi pe moarte decît să cred că ar ezita vreun moment în dăruirea sa faţă de echipă.

În acel moment doi bărbaţi intrară în local şi, reperîndu-i, se apropiară de masă. Iuliana, cea care stătea cu faţa la uşă, le făcu semn celor doi de la masă spre noii sosiţi.

- Poţi verifica acest lucru personal, îi spuse ea avocatului schimbînd subiectul. Deci ai ajuns, în cele din urmă, i se adresă unuia dintre noii sosiţi strîngîndu-i mîna. Te aşteptam.

- Da, am ajuns şi îmi cer scuze pentru întîrziere, spuse Ionuţ trăgîndu-şi un scaun pentru ca mai apoi să se aşeze lîngă ea. Pe Călin cred că îl ştiţi, spuse prezentîndu-l pe cel cu care sosise.

- Eu nu, spuse femeia curioasă. Sau cel puţin nu ne-am prezentat încă, pentru că te-am văzut de cîteva ori în compania lui Gregor. Sînt Iuliana.

De meserie poliţist criminalist Călin Petruş era unul dintre colegii mai apropiaţi ai lui Gregor, prieteni chiar, printre aceia pe care dispărutul îi invitase la întîlnirile sociale de la el de acasă. Da, petrecerile lui Gregor deveniseră deja vestite în anumite cercuri destul de selecte ale oraşului şi nu numai. Căsătorit cu doi copii, tocmai îi dusese într-o tabără la munte, ar fi rămas dar fusese nevoit să se întoarcă din cauza unor probleme de servici:

- Trebuie să auziţi ceva nou: a apărut Gregor! spuse Ionuţ gălăgios şi fără a-i da posibilitatea celuilalt să spună ceva.

- Cum?

- Cînd? Unde-i?

- În spital, la urgenţe, a răspuns de data asta poliţistul. Din păcate.

- Ce are?

- Nu sîntem siguri dacă a suferit un accident sau dacă a fost atacat, nu am reuşit să stabilim în vreun fel condiţiile în a ajuns în halul în care este. A fost adus acum cîteva ore, dis-de-dimineaţă, plin de sînge de parcă ar fi fost izbit de ceva sau bătut şi tîrît pe o distanţă destul de mare. Credeţi-mă cînd vă spun că va fi un scandal imens, toată poliţia din oraş este deja în alertă… nu sînt sigur dar presa s-ar putea să fi aflat deja despre incident aşa că dacă vă veţi uita diseară la holoştiri veţi avea ce să vedeţi.

- Dar el ce spune? Adică Gregor, pe el nu v-aţi gîndit să-l întrebaţi?

- E în comă. Am uitat să vă spun asta, nu-i aşa? A ajuns la spital în comă profundă şi doctorii nu sînt siguri dacă se va mai trezi vreodată.

Privirile rapide pe care le schimbară cei de la masă nu erau de bun augur, de fapt erau foarte îngrijorate. Nici feţele lor dintr-o dată lipsite de culoare nu arătau prea bine.

- Vă deranjează dacă fumez? întrebă poliţistul cu pachetul de ţigări deja în mînă dar aşteptînd un răspuns.

Dintre cei de la masă numai Radu fuma, dar nu foarte des. Tabachera de pe masă pe care pusese ochii poliţistul era a lui, dar nu fusese atinsă deloc de la sosire, în ciuda tensiunii de la masă. Avocatul fumase una dintre cele două ţigări care încăpeau pe lîngă dispozitivul anti-spion chiar la început, atunci cînd pornise aparatul, apoi uitase complet de obiect.

- Ce fel de ţigări fumezi? îl întrebă Călin după ce-şi aprinse ţigara.

Poliţistul îşi puse pachetul ceva mai gol acum înapoi în buzunar şi, odată cu fumul pe care-l suflă peste masă întinse mîna plin de curiozitate după tabacheră. Avocatul tresări şi cu o mişcare rapidă apucă obiectul înaintea celuilalt.

- De obicei L&M, spuse el în timp ce scotea şi ultima ţigară din cutie.

O aprinse apoi puse bricheta şi tabachera înapoi pe masă nu fără a opri funcţionarea dispozitivului anti-spion cu un gest discret.

- Te ajută să te destinzi, nu-i aşa? întrebă gînditor poliţistul. Eu întotdeauna simt nevoia unei ţigări atunci cînd sînt nervos... nu ştiu de ce.

Parcă cu nepăsare, dar cu ochii tuturor celor de la masă aţintiţi asupra lui, Călin Petruş apucă tabachera prea repede pentru a mai fi oprit de cineva. Începu să se joace cu ea şi să o învîrtă printre degete după care vorbi din nou:

- Şi cînd mă gîndesc că un foarte bun prieten şi coleg a ajuns la spital cu şanse mici de supravieţuire nu pot să nu fiu nervos. Voi nu aţi fi la fel în situaţia mea?

Tăcu de parcă ar fi aşteptat un răspuns. Însă acesta nu sosi, toţi ceilalţi din jurul mesei erau mai preocupaţi de mişcările mîinilor sale decît de ceea ce spunea. Intrigaţi şi speriaţi în aceeaşi măsura: ştia cumva despre ei? Ce anume?

- Eu cred că sînteţi nervoşi din această cauză. Poate chiar mai mult decît mine.

- Ce te face să crezi asta? întrebă cît putu de calm Radu – reacţiile lui de avocat ieşeau din nou la suprafaţă atunci cînd avea cu adevărat nevoie de ele. Nu sîntem deloc nervoşi, poate şocaţi de cele auzite. Şi acum poţi să-mi dai te rog tabachera?

- Uite, asta mă face să cred că sînteţi într-o situaţie critică, spuse Călin fluturînd obiectul în discuţie astfel încît să nu mai fie nici o urmă de îndoială: ştia exact ce se ascunde înăuntru.

Apoi, foarte repede, îi deschise capacul, porni din nou dispozitivul de bruiaj fără nici un fel de fereală şi îi aruncă tabachera proprietarului ei. Acesta o prinse foarte sigur de sine dar aruncîndu-i o privire cumplită.

- Iar faptul că Gregor mi-a spus încă de acum cîteva zile despre Ronin, despre ceea ce aţi găsit pe reţea şi cîte ceva despre fiecare dintre voi, m-a convins că aţi intrat în rahat bine de tot acum că o parte au murit, au fost agresaţi sau au dispărut inexplicabil, adăugă lăsîndu-i pe cei în cauză într-o stupefacţie completă.

Din partea lor nu sosi decît o foială neliniştită, nu se aşteptau la o asemenea abordare din partea lui. Nici chiar Ionică cu care venise o bună parte din drumul pînă la local.

- Cum ai aflat? Sau mai precis, cum l-ai convins să îţi spună?

- Poate ar trebui să încerci cu obligat… adică cum l-ai *obligat* să îţi spună…

- Nu asta-i problema cea mai importantă, îi răspunse poliţistul sigur pe sine, dar dacă chiar vrei să ştii Gregor şi-a dat seama că cineva i-a fost mereu pe urme în ultimele zile mai ales după ce a descoperit că i-a fost pus sub urmărire chiar şi terminalul informatic din secţie, iar pentru asta e nevoie de sprijinul serviciului de securitate internă a poliţiei sau a serviciilor de spionaj. Nu ştiu de ce, dar m-a considerat ca fiind cel mai de încredere pentru a-mi cere să am grijă de voi dacă cumva lui i se întîmplă ceva. Poate că a contat şi faptul că îi datorez o favoare mult prea mare pentru a fi plătită alfel.

- Ce ţi-a spus?

- Cred că în mare cam tot. Însă cum spuneam problema este alta: şefii cei mari vor să îi sondeze memoria pentru a afla cine l-a atacat.

- Dar asta-i ilegal! izbucni Radu. Există…

- Da, ştiu, îl întrerupse Călin, nu este ceva legal dacă nu există acordul scris al subiectului în cauză sau a familiei lui, de aceea mai aveţi o şansă de a interveni. Este nevoie de cîteva ore pentru a obţine acordul familiei şi decizia unui judecător, dar este sigur că va fi obţinut în cursul acestei zile. Din punctul nostru de vedere Gregor este un poliţist care a fost atacat de cineva necunoscut care ar putea ataca alţi poliţişti şi de aceea toţi tratează cazul ca fiind special şi îi acordă importanţa maximă, mai ales că nu se ştie dacă va mai trăi suficient de mult pentru a merge pe calea legală aşa cum trebuie.

De-abia acum cei patru ronini au început să se agite cu adevărat: accesarea memoriei nu era un lucru foarte precis şi aparatele puteau foarte bine nimeri amintirile vreuneia din misiunile lor, oricare, şi să le dezvăluie identitatea. Cu condiţia să nu-l ucidă mai întîi. Mai grav era faptul că secvenţele de memorie aduse la suprafaţă prin procedeul tehnic în cauză reprezentau o dovadă incriminatoare în cadrul unui proces cu ei ca acuzaţi.

- Ştii cumva cine va face extracţia capsulei de memorie?

- O echipă de medici specialişti neurologi şi de tehnicieni de echipamente electronice, e tot ce ştiu. Dar nici nu ştiu prea multe..., ridică el din umeri.

Privirile pe care şi le aruncară cei de la masă unii altora dovedeau foarte bine că ideea care le trecea prin minte era foarte greu de crezut:

- Oare Jurcuţ şi Johnson vor face parte din acea echipă?

- Dacă totul continuă aşa cum a început, spuse Cristi, cu siguranţă că da. Ar fi logic şi din alt punct de vedere: amîndoi sînt experţi în domeniile lor de activitate, şi experţii sînt de dorit pentru o asemenea operaţie.

- Cine-s ei? întrebă poliţistul. A, realiză el, noii oameni care să îi înlocuiască pe cei pe care i-aţi pierdut.

- Într-adevăr, sînt cei pe care îi avem în vedere pentru a completa echipa. Ce-au zis? se arătă Ionică curios.

L-au pus la curent în numai cîteva cuvinte asupra discuţiei ce a avut loc pînă la sosirea lui.

- Nu sînt în măsură să decid eu dacă vor accepta, spuse poliţistul, dar de acum înainte mă puteţi considera ca făcînd parte din această echipă.

- Cu ce crezi că ne poţi ajuta?

- În primul rînd prin discreţie şi asigurarea faptului că poliţia nu vă va deranja în vreun fel. Apoi vă pot ajuta cu informaţii şi obiecte din custodia poliţiei locale şi internaţionale la care nu aţi avea acces altfel. Nici măcar cu ajutorul tău, îi spuse avocatului, ştiu că ai relaţii. Cu alte cuvinte, voi prelua funcţia lui Gregor. Şi în cele din urmă, sînt expert în arme şi am brevet de pilot amator.

- Cred că ar trebui să ştii că noi nu folosim arme! spuse ferm Iuliana dar cu un ton aproape agresiv.

Dispreţul ei faţă de tot ce reprezentau armele de foc era arhicunoscut printre toţi prietenii ei cît de cît mai apropiaţi şi întîmplător era şi optica echipei.

- Ştiu, aprobă Călin, din fericire nu a fost nevoie niciodată pînă atunci pentru aşa ceva dar voi purta întotdeauna o armă cu mine... Eu nu risc niciodată.

- Atunci de ce ai venit aici de unul singur? Nu crezi că s-ar putea să…

- Nu! Nu aţi face rău unei persoane de care *chiar* aveţi nevoie, nu sînteţi proşti. Nu aţi făcut acest lucru pînă acum şi nu cred că vă veţi schimba mai departe. Sînt gata să pariez cu viaţa mea pe asta… de fapt cred că tocmai s-ar putea să o fac alăturîndu-mă vouă.

- Cine îţi asigură *ţie* spatele? tresări Radu. Cumva trebuie să ai o asigurare dacă dispari pe neaşteptate… Cine-i? întrebă uitîndu-se rapid în jur. Care dintre oamenii ăştia este complicele tău?!

Dar nimeni din jur nu părea să îi studieze de parcă i-ar fi spionat. Poate doar tipul de la bar care ţinea în mînă un afişaj holografic şi se uita probabil la o înregistrare sau o emisiune informativă de pe reţea, însă imaginile le rămîneau ascunse chiar şi pentru Radu care îl privi scrutător dar fără a observa ceva suspect vreme de cîteva minute bune după ce au reuşit să îl liniştească:

- Nu, mie nu îmi asigură nimeni spatele, insistă Călin. Nu aşa cum sugerezi. Te asigur că eu nu am de gînd să vă trădez. Aş fi putut să o fac pînă acum dar nu am făcut-o şi nici nu intenţionez să o fac mai departe. Vreau doar să mă alătur acestei echipe aşa cum mi-a cerut-o Gregor…

Ca o completare a calităţilor ce-l făceau un avocat de excepţie, printre care se numărau logica, sîngele rece şi calmul, Radu Mocanu avea o personalitate ce putea să explodeze în accese puternice de energie şi emoţii oricînd avea nevoie de ele devenind cu atît mai convingător cu cît erau mai adevărate… sau în momente foarte singulare ca acesta în care emoţiile scăpau de sub control ceea ce le transforma într-un defect. Un element specific al acestor accese era durata scurtă datorată epuizării nervoase, element care le-a fost singurul ajutor în încercările celorlalţi de a-l opri înainte de a face scandal. În urma aceste răbufniri rămase doar un grup de oameni dintr-o dată obosiţi, hăituiţi de spectre necunoscute din prezentul plin de umbre şi nesiguri de ce le va aduce viitorul mai departe.

Într-un tîrziu şi-au adunat tot ce aveau de luat şi au plecat. Fără probleme, aşa cum au şi ajuns acolo, dar şi fără a decide ceva important în legătură cu misiunea lor. S-au trezit cu un coleg de echipă nou, chiar şi cu protestele de rigoare, şi aşteptau răspunsurile pozitive de la încă doi candidaţi. Un alt coleg şi prieten le era în spital, iar Călin urma să se intereseze constant de situaţia lui şi de momentul operaţiei de extracţie a amintirilor la care urma să fie supus pentru a putea intra în legătură cu toţi cei implicaţi şi să controleze într-o măsură cît mai mare răspîndirea informaţiilor extrase. Ceilalţi nu erau siguri ce fel de mijloace va folosi, dar au încercat să se asigure că nu vor fi violente.

Iar pînă atunci, în toate cele cîteva ore sau poate zile care le mai rămăsese înainte ca viitorul lor să fie inevitabil decis de acei factori ai lumii exterioare pe care acum îi puteau numai bănui, trebuiau să se păzească – laţul era pe cale să se strîngă în jurul lor tot mai tare. Ascunşi în anonimatul mulţimii de chipuri de pe stradă le era aproape teamă să se întoarcă la căminele lor sau chiar să despartă şi să ajungă singuri prin locurile mai singuratice în care erau vulnerabili. Pînă la urmă s-au dus acasă la Radu, era singurul care avea spaţiu suficient pentru toţi.

În urma lor bărbatul de la bar pe care avocatul îl privise atît de stăruitor spre final mai rămase în aşteptare cîteva minute privind gînditor dispozitivul holografic din palmă pentru ca mai apoi să se apropie de masa la care a stat grupul de hoţi şi să ia un dispozitiv ciudat de sub tăblia mesei în ciuda replicilor dure ale chelnerului care tocmai curăţa zona de sticle, hîrtii şi mucuri de ţigară. Fără să se mai uite în urmă sau să reacţioneze în vreun fel la apelativele chelnerului, bărbatul îşi puse dispozitivul de înregistrare în buzunar şi ieşi nepăsător din local. Se pierdu în mulţime fără să se ostenească să se mai uite în jur după cei pe care tocmai îi urmărise, asta era treaba altora.

3

Ceea ce a urmat vizitei lui Cristi a fost o serie de coincidenţe şi de elemente stranii pe care nici acum nu mi le pot explica în totalitate, ceva ce aproape m-a convins că avea dreptate. Primul simptom pe care mi-l aduc aminte a fost greutatea cu care am adormit sub povara avalanşei de gînduri pe care le-a strînit povestea atît de ciudată a vizitatorului meu. Şi ca să nu fie suficient, aceste gînduri m-au urmat în lumea viselor cu o asemenea intensitate încît parcă chiar am fost alături de echipa de hoţi într-una din cele mai fascinante aventuri ale vieţii mele. Acum, după ce s-au întîmplat atîtea, ştiu că toate acele fragmente de vis pe care mi le-am amintit a doua zi de dimineaţă şi pe care mi-a fost imposibil să le uit de atunci au fost şi încă sînt fără nici un fundament, dar impresia pe care au făcut-o asupra mea a fost copleşitoare.

Următorul element nu s-a lăsat mult aşteptat, a venit sub forma unui apel la holovizor dis-de-dimineaţă cînd mă pregăteam să plec la spital. Încă sub impresia viselor şi a oboselii incomplet eliminate am acceptat conversaţia cu surprindere, nu putea fi decît ceva foarte important ca să mă sune cineva la ora respectivă. Am fost cu adevărat surprins să văd holograma în mărime naturală a unuia dintre colegii mei de la spital care a apărut imediat într-un colţ al sufrageriei.

- Ce s-a întîmplat? am întrebat direct, fără nici o altă introducere.

- În primul rînd bună dimineaţa. Te-am sunat să te anunţ că acum aproape o oră şi jumătate am primit un poliţist rănit grav, e în comă.

Cred că arătam foarte ciudat cu cana de cafea în mînă pentru că doctorul Mărgineanu făcu o pauză pentru a se uita mai bine la mine. Dar mi-a dovedit repede că mă înşelam: cineva din afara cubului de transmisie ce-l încadra (adică acea porţiune din spaţiul tridimensional care era transmisă spre interlocutor) i-a întins o folie de afişaj peste care colegul meu aruncă o privire apoi îi înapoie plastic-hîrtia cu o remarcă ce mi-a scăpat pe moment. Cătălin Mărgineanu era de gardă la spital în noaptea ce tocmai se termina iar persoana ce-l întrerupsese nu putea fi decît una dintre asistentele de acolo.

- Şi ce legătură are pacientul cu mine? am întrebat.

- Nu se ştie dacă îşi va reveni sau cînd o va face, şi nici dacă creierul îi va fi la fel de funcţionabil ca înainte aşa că s-a pus problema accesării memoriei pentru a-i extrage informaţii despre cel sau cei care l-au atacat.

Am tresărit gata să scap cana din mîini: *sper că nu au de gînd să îmi ceară să fac eu o asemenea operaţie!*

- Cît de distruse sînt ţesuturile nervoase?

- Distrugerile sînt destul de avansate, însă procesul de strîngere a informaţiile este încă în derulare. În momentul de faţă se pare că zonele memoriei nu au fost vizibil afectate.

- Trebuie să fie ceva foarte important pentru aşa ceva…, am mormăit căzut dintr-o dată pe gînduri. Nu cunosc foarte bine aceste detalii, dar nu ar trebui îndeplinite nişte condiţii legale pentru o extracţie de capsule de memorie?

- Ba da, şi asta este singurul lucru care i-a oprit pe poliţişti să ceară efectuarea extracţiei pînă acum. Se va şti în cursul zilei care este situaţia…

- Iar dacă condiţiile legale vor fi îndeplinite, presupun că aveţi nevoie de un neurochirurg bun pentru asta.

- Corect, aprobă Mărgineanu, şi ne-am gîndit la tine. Eşti disponibil?

- Cred că ştii că nu am mai făcut aşa ceva pînă acum, am spus ezitînd. Cunosc doar datele pe care pionerii acestui domeniu le-au publicat pe reţeaua mondială de computere.

- Ştiu asta, spuse repede colegul meu, dar înregistrările oficiale indică existenţa a numai cîteva persoane în lume care au suficientă experienţă în neurochirurgie pentru a face aşa ceva. Te cunosc de mult timp şi ştiu că domeniul tău de activitate te-a adus în apropierea acestor procedee suficient de mult pentru a te face cea mai potrivită şi mai la îndemînă persoană pe care o avem la dispoziţie. Ai fost selectat dintr-o listă lungă, mi s-a cerut să te întreb dacă eşti de acord.

Am ezitat cîteva secunde lungi înainte de a răspunde, ascultînd peruşii care făceau gălăgie în bucătărie acoperind în unele momente emisiunea de ştiri din fundal şi chiar discuţia cu prietenul meu.

- Cînd se va întîmpla? am întrebat într-un final.

- Nu ştiu exact. Probabil azi... sau mîine. *Dacă* se va întîmpla, spuse accentuînd primul cuvînt.

Nu aveam să o ştiu decît mult mai tîrziu, dar acel moment era unul de cumpănă în modul în care avea să se deruleze viitorul meu personal. Acum, privind înapoi în trecut prin prisma amintirilor mele, îmi place să cred că am luat acea decizie din proprie voinţă şi că a fost mai mult decît una dintre coincidenţele care aveau să mă ducă pe drumul pe care Cristi tocmai mi-l indicase în seara precedentă.

- Spune-le că sînt de acord. Şi că am nevoie de toate datele pe care le pot strînge despre procedeu… Datele cît mai detaliate şi cît mai recente. Te rog să programezi Inteligenţa Artificială a spitalului să le caute pe reţea pînă ajung eu acolo.

- S-a făcut. Ne vedem la spital, iar apoi Mărgineanu îşi încheie conversaţia cu un salut.

Cam o oră mai tîrziu, după ce mi-am anulat sau chiar amînat toate activităţile programate pentru restul zilei mai puţin cele cu adevărat importante, stăteam în biroul meu studiind cîteva diagrame despre operaţia de extragere a memoriei, doar o parte din cantitatea imensă de informaţii pe care IA-ul mi le pusese la dispoziţie. Aveam de gînd să îl vizitez pe poliţistul rănit ceva mai tîrziu, în special pentru a comanda un examen tomografic suplimentar, dar şi pentru a mă asigura de starea lui. Sînt genul de doctor nonconformist adept al vizitelor la bolnav, sîntem relativi puţini zilele astea.

Ceea ce m-a întrerupt la un moment dat a fost o bătaie în uşă, era una dintre asistente.

- Hei, şefu'! Ţi-am adus fişele celor pe care trebuie să îi vizitezi astăzi.

- Parcă ţi-am spus că am anulat vizitele pentru azi…

- Dar nu pe toate, astea-s alea care au mai rămas. Cele mai importante.

Puse pe masă cele cîteva holodiscuri, adică acele dispozitive sferice din cristale de cuarţ ce conţineau copii ale înregistrărilor medicale sub formă de reprezentări în patru dimensiuni – cele trei spaţiale şi timpul – ale evoluţiei stării de sănătate cu informaţiile adiţionale atît de necesare, pentru care venise pînă la mine.

- Mulţumesc, Elena, am să mă ocup de ele imediat.

- Şefu', am auzit că te vei ocupa de o extragere de capsule de memorie, îmi spuse fără să pară ce se grăbeşte să se întoarcă la postul ei. Sau cel puţin aşa se zvoneşte prin spital.

Am zîmbit fără a-mi ridica privirea din holograma pe care terminalul meu mi-o afişa pe birou:

- Ar trebui să fii mai atentă la ce se zvoneşte prin spital, nu totul este adevărat.

- Atunci…? dădu ea să întrebe dar se opri ezitînd.

- Este numai posibil să aibă loc o asemenea operaţie, nu este nimic sigur şi nu va fi cel puţin în următoarele ore. În plus, nu voi fi singur – este vorba de o echipă de tehnicieni ce poate ajunge pînă la cîteva zeci de persoane.

Încă postată chiar în faţa biroului meu tînăra scoase un fluierat de surpriză, după care exclamă:

- Nu credeam că este atît de complicat!

- Chiar este, i-am spus ridicînd pentru prima oară privirea şi privind-o ţintă.

Simţeam că nu voi putea rezista şi urma să îi ţin o lecţie de medicină, dar era ceva ce nu puteam rezista: familiaritatea cu care tînăra se comportase cîteva secunde mai devreme.

- Întotdeauna există riscul de a excita zone din creier care ar trebui lăsate în pace, am adăugat eu, pentru că ar însemna „prăjirea” definitivă a traseelor neuronale, ca să nu mai adaug de vasele de sînge care nu trebuie secţionate sau afectate în vreun fel de către aparatele din exterior, şi sînt o mulţime, peste tot… Toate astea pot duce la moarte în numai cîteva secunde sau zeci de secunde... asta dacă subiectul este norocos pentru că poate rămîne la fel de uşor schilod pe viaţă sau ca o legumă, dependent de maşinării.

- Şi ca să nu fie de ajuns, am continuat după cîteva momente de pauză, memoria este împărţită în mai multe zone specializate din creier şi este foarte greu să găseşti acea amintire care interesează, poate dura ore pînă să nimereşti porţiunea care trebuie.

- Atunci de ce nu o descarcă toată pe holodiscuri şi nu caută pe urmă informaţiile folosind computerele, mă întrebă ea lăsîndu-mă fără un răspuns pregătit – practic cu gura căscată.

Însă mi-am revenit repede:

- Cred că aici intră pe fir avocaţii şi toată structura birocratică cu drepturile lor ca fiecare persoană să îşi păstreze amintirile numai pentru sine, oricare ar fi motivele pentru care se execută operaţia de extragere. În plus, cred că ar mai fi o chestie de ordin tehnic: o descărcare completă ar necesita prea multe holodiscuri pentru numai cîteva minute sau ore de înregistrare pe care să o putem folosi efectiv în scopul nostru, adică un consum exagerat.

Părea mulţumită de răspuns, dar era acelaşi răspuns pe care i-l putea da orice Inteligenţă Artificială după o căutare rapidă. Cel puţin din punctul meu de vedere.

- Am impresia că te interesează subiectul acesta, am început pentru a-mi da seama numai atunci, într-un tîrziu, că tînăra din faţa nu era numai o simplă asistentă – era şi un novice într-ale medicinii fiind studentă într-unul din primii ani. Poate că vei dori să devii neurochirurg în anii terminali, cînd veţi avea posibilitatea de a alege.

Nu era corect să încerc să o influenţez astfel, dar nu eu începusem. Însă ea a răspuns cu un chicotit nostim:

- Poate.

Şi ieşi trîntind uşa. În urma ei am rămas o secundă pe gînduri apoi am exclamat amuzat:

- Auzi, o descărcare completă!

4

- Am studiat cazul pacientului tău şi îţi spun de pe acum că nu este unul uşor.

Imaginea holografică a doctorului Michel Farre mă privea cu seriozitate, şi aproape îngrijorare aş putea spune, pe sub sprîncenele albe şi groase aproape înfiorîndu-mă. Birourile noastre erau aproape lipite între ele, cel puţin din punctul de vedere al iluziei vizuale pe care o producea holograma, dar diferenţa dintre mine şi interlocutorul meu era destul de mare şi nu se oprea numai la lucrurile împrăştiate aproape haotic pe aceste mese: în afara unei diferenţe de vîrstă de aproape 30 de ani dintre noi, doctorul Farre era o persoană mult mai corpolentă iar pletele sale albe şi lungi contrastau evident cu părul meu negru şi tuns scurt. Motivul întrevederii noastre prin holovizor era foarte simplu: în perioada de pregătire a fiecăreia dintre operaţiile mai importante am obiceiul să contactez pe cineva cu mai multă experienţă decît mine în completarea informaţiilor furnizate de reţea, deşi în mod normal ar trebui să fie arhisuficiente. Michel Farre era unul dintre pionerii în domeniul accesului direct la amintirile unei fiinţe umane, foarte puţini oameni în viaţă puteau fi comparaţi cu el ca bagaj de cunoştinţe şi mai ales ca popularitate. De aceea îi şi transmisesem fişa medicală a poliţistului cu o oră şi jumătate înainte, după ce l-am vizitat în rezerva de spital şi am verificat chiar eu schimbările apărute pe parcurs – era monitorizat permanent de IA-ul spitalului ca de altfel toţi ceilalţi pacienţi.

- Starea de comă şi condiţia fizică generală destul de şubredă fac ca şansele de reuşită a accesului la zonele de memorie fără ca traseele neuronale să cedeze să fie destul de reduse.

- Ştiu, am aprobat eu, acesta este unul dintre motivele pentru care oficialităţile insistă ca operaţia să fie realizată cît mai repede – de preferabil azi sau mîine. Încă nu s-a decis oficial.

- Asta este bine. Însă trebuie să îţi atrag atenţia asupra a două lucruri, primul este de ordin tehnic şi se referă la intensitatea undei pe care o vei folosi şi a timpului de acţiune asupra fiecărei zone. Am remarcat de cîteva ori în lucrările pe care ţi le-am indicat deja şi îţi voi repeta încă o dată că intensitatea undei trebuie să fie cît mai constantă şi să corespundă cu datele tehnice pe care le ai iar timpul de expunere trebuie să fie cît mai mic posibil, pentru că altfel există posibilitatea să suprasolicite traseele neuronale şi să distrugă neuronii prin creşterea temperaturii zonei respective. Adică practic transformă neuronii în cenuşă, şi nu există vreo modalitate de a-i reface.

Am înţeles imediat pericolul, cît de uşor se putea ajunge la pierderea definitivă şi irecuperabilă a memoriei şi la leziuni ale creierului sau ale vaselor de sînge ce-l străbat. Era probabil motivul pentru care operaţia era considerată atît de dificilă. Procedeul era, în mare, foarte simplu: mai multe unde electromagnetice porneau din afara cutiei craniene convergînd spre un punct sau o zonă din interior, excitînd neuronii şi captînd semnalele originare de la ele la suprafaţa scoarţei cerebrale cu ajutorul unui tomograf pentru a le transforma mai apoi imagini şi sunete aşa cum le percepuse persoana în cauză. S-a preferat această metodă de extragere a amintirilor după ce s-a reuşit cartografierea cu succes a traseelor neuronale dintre zonele memoriei şi cele de procesare ale stimulilor audio-vizuali, cele mai vizibile trasee şi tocmai de aceea primele descifrate. Din punctul de vedere al procesului, numai după aceea

informaţiile puteau fi transformate în fişiere multimedia, holograme, pentru a fi trecute mai apoi pe discuri accesibile computerelor – era operaţiunea care necesita cel mai mult timp de procesare din partea computerelor.

- A doua avertizare se referă la tipul de pacient cu care ai de-a face, continuă interlocutorul meu. Starea gravă al celui pe care îl ai la dispoziţie prezintă un factor ridicat a-l pierde pe masa de operaţie, oricît de bun ai fi, iar în asemenea cazuri eu am obiceiul să păstrez alături un număr de holodiscuri mai mare decît am nevoie.

O idee ciudată mi se infiltră în minte, suspect de familiară.

- Mi se pare normal ca dacă pacientul este pe moarte şi sînt şanse să nu mai poată fi salvat să generez întotdeauna o descărcare completă pentru că prefer să îmi ating ţinta indiferent de rănile pe care procesul le lasă în urmă. Oricum un om mort nu mai are nevoie de neuroni activi, fie ei şi pentru memorie.

M-am cutremurat şi un sentiment de fatalitate îmi străbătu fiinţa devenită dintr-o dată extrem de permeabilă: în urmă cu numai cîteva ore mi se sugerase acelaşi lucru. Era imposibil să existe vreo legătură între cele două remarci. În oricare altă situaţie aş fi considerat-o drept o simplă coincidenţă, dar după vizita lui Cristi nu-mi puteam permite aşa ceva. Pentru moment mi-a părut rău că i-am distrus cartea de vizită, dar în acel moment aproape că am fost convins că aveam să îl întîlnesc în scurt timp şi fără a avea nevoie de acea bucată de plastic.

Probabil că interlocutorul meu a observat o parte dintre emoţiile care mă străbăteau pentru că după cîteva fraze banale, oricum au trecut pe lîngă mine aproape fără să le bag prea mult în seamă, s-a decis să încheie conversaţia:

- În final vreau să îţi recomand pe cineva, este vorba de o persoană cu care am mai lucrat mai demult la două proiecte, unul dintre ele fiind chiar un extract de memorie. Este un tehnician, un expert în computere, şi îl cheamă Jeremiah Johnson. E una dintre cele mai potrivite persoane care te pot ajuta cu partea tehnologică, tocmai ţi-am trimis mai multe despre cum îl poţi contacta.

- Mulţumesc, am murmurat eu. La revedere.

La scurt timp după ce am întrerupt legătura, timp pe care l-am petrecut privind în gol cu gîndurile în altă parte, se auzi o bătaie puternică în uşă.

- Intră, am spus eu suficient de tare dar nu fără a tresări uşor.

- S-a întîmplat ceva, doctore? mă întrebă bărbatul pe jumătate intrat înăuntru. Bat în uşa asta de aproape cîteva minute…

- Nu, nu este nimic grav. Eram ocupat cu altceva, am încercat să mă scuz. Cu ce vă pot ajuta?

- Mă numesc Călin Petruş şi sînt detectiv la secţia criminalistică, coleg al lui Julius Gregor, pacientul dumneavoastră. Presupun că sînteţi doctorul Mircea Jurcuţ, spuse el arătînd spre plăcuţa de pe uşa încă deschisă în a cărei prag rămăsese.

- Da, sînt Mircea Jurcuţ, am spus uimit. Intraţi, nu este nevoie să staţi în prag.

Bărbatul se conformă.

- Şi ce doriţi? l-am întrebat.

- S-ar fi putut rezolva printr-un mesaj impersonal, dar am preferat să îi rog pe superiorii mei să mă lase să vin şi să vă anunţ: s-a luat o decizie în legătură cu operaţia colegului meu. Oficialităţile au aprobat operaţia, şi dacă sînteţi de acord va avea loc mîine dimineaţă.

Dacă sînt de acord?! De fapt va trebui să o fac la dimineaţă, mi se „recomandă" asta! Mă ridicasem să îl salut, dar m-am lăsat înapoi pe scaun. Moale şi cu picioarele înmuiate de surpriză. *Deci au reuşit… Trebuia să mă aştept… dar nu atît de repede!*

- Am venit aici personal pentru că am o rugăminte pe care vreau să v-o spun, spuse noul sosit dar se opri studiindu-mă cu atenţie – ceva din fiinţa mea, expresia feţei mele, îl determinase să facă asta.

- Spune, i-am spus eu afişîndu-mi o faţă ceva mai calmă.

- Vreau să iau parte la operaţia de extragere a memoriei. Gregor este unul dintre prietenii mei…

- Trebuie să vă mărturisesc că nu se prea face aşa ceva, a fost primul meu instinct de a-i răspunde.

- Atunci cum rămîne cu studenţii care vă urmăresc de obicei operaţiile?

Bună întrebare.

- Asta nu este o operaţie obişnuită, dar ştiţi deja asta. Nici nu ştiu dacă se vor permite martori de orice fel, dar dacă doriţi vă voi putea da o copie a înregistrării. Asta sînt sigur că pot aranja.

- Insist. Am vorbit deja cu superiorii mei şi din punctul lor nu este o problemă să fiu de faţă. Oricum ar fi cerut prezenţa unui observator extern la faţa locului, indiferent de identitatea acestuia cu condiţia să fie poliţist.

- Nu ştiu dacă este de competenţa lor să decidă acest lucru, i-am retezat vorbele. Dar dacă veţi reuşi să îl convingeţi pe directorul spitalului să vă dea acordul atunci eu nu comentez.

- Atunci aşa să fie.

5

Întîlnirea cu Jeremiah Johnson, cel pe care mi-l recomandase doctorul Farre pentru a face parte din echipa de tehnicieni cu rolul de a mă seconda, a trecut aproape neobservată în febra pregătirilor pentru operaţie. S-a petrecut în fugă, ca multe alte lucruri în acea perioadă de vîrf. Afară se însera, mai erau cîteva ore – o noapte întreagă de fapt, dar mai era mult pentru a ne considera pregătiţi. Motivul consta în principal în descărcarea unei cantităţi imense de dispozitive, atît de multe încît aproape că am crezut că echipa de tehnicieni au golit un întreg depozit tocmai pentru noi, şi modificarea unui întreg salon de operaţii, a zonei de supraveghere şi chiar a unei porţiuni de hol pentru a le face pe toate funcţionabile. Totul se concentra asupra unui pat/masă de operaţie şi a unei zone restrînse din jurul lui ce nu permitea prea multă mişcare, dar erau cele mai importante – acolo aveam să salvăm o bucăţică din viaţa unui om într-un mod ce ar fi părut aproape inimaginabil acum numai cîţiva ani.

Primul lucru care mi-a atras atenţia asupra lui Jeremiah, chiar înainte de a şti cine era, au fost ochii mari şi privirea pătrunzătoare puse în mijlocul unei feţe pline, cu părul tuns scurt. Dar şi sentimentul de micime pe care-l simţeam în preajma staturii sale masive, era cu un cap mai înalt ca mine şi nu sînt tocmai scund, şi a braţelor groase blindate cu muşchi care se iţeau din tricoul larg – categoric nu făcea impresia unui şoarece mutant de bibliotecă, ca majoritatea specialiştilor în calculatoare pe care-i cunoşteam.

- Doctore! Hei!

Cum trecusem deja de el spre cabinetul unui alt doctor, m-a strigat atrăgînd atenţia tuturor celor de pe culoar, pînă în ambele capete, nu doar a mea. Pînă la urmă am fost obligat să mă opresc şi să îi acord această atenţie, era evident că pe mine mă striga şi toţi se aşteptau la această acţiune din partea mea. Aveam să aflu doar mai tîrziu, dar mă aşteptase aproape două ore să apar, şi mai abordase cîţiva doctori în acest fel. Mă cunoştea la fel de mult cît îl cunoşteam şi eu pe el, adică deloc: i se transmisese prin intermediari doar că aveam nevoie de el şi că îl aşteptam.

- Sînt Jeremiah Johson, se prezentă el. Îl caut pe doctorul…

- Pe mine mă cauţi, l-am întrerupt, sînt Mircea Jurcuţ. Presupun că ai venit să verifici sistemele pentru operaţia de mîine.

- Am venit să instalez şi să verific sistemele pentru operaţia de mîine, mă corectă. Vă aştept de ceva timp, adăugă el urmîndu-mă pe culoare la semnul meu, dar nimeni nu ştia unde sînteţi.

Pentru un expert în computere pare cam bleg, a fost primul meu gînd însă aveam să mi-l schimb imediat:

- La început, cel puţin. Dar Inteligenţa Artificială a spitalului mi-a spus că aveţi o operaţie în derulare, a trebuit să aştept să terminaţi.

Tot nu mă lămurisem de ce s-a legat de ceilalţi doctori, doar poza mea era prezentă în reţea împreună cu biografia, dar m-am hotărît, precaut, să nu îl întreb. Ajuns în propriul meu birou i-am transmis colegului meu că întîrzii şi mi-am îndreptat atenţia asupra informaticianului:

- Şi ai rezolvat ceva cu sistemele? am deschis eu discuţia.

- Doar ultimele detalii, în mare totul este deja aranjat – m-am ocupat eu de ele de cînd vă aştept. Restul depinde în întregime de echipa care va aduce aici ultimele instrumente. Mai trebuie să aflu doar ora la care se va desfăşura operaţiunea pentru a şti cînd să mă întorc la dimineaţă.

Operaţiunea, deci, am gîndit eu, *nu operaţia. Atunci aşa să fie.*

- Ce ţi s-a spus?

- Ca urmează să se efectueze în regim de urgenţă o operaţiune de extragere a memoriei şi că v-a avea loc mîine. Am fost contactat pentru că cam experienţă cu aşa ceva, dar conducătorul operaţiunii eşti considerat a fi tu. De aceea am venit aici.

Am observat că a renunţat la formalităţi cu foarte mare uşurinţă, ca şi mine de altfel. Ceea ce, între noi fie vorba, mi-a plăcut.

- Ora 10:00, m-am decis eu brusc. Operaţia va începe la ora 10 mîine dimineaţă. Crezi că poţi aranja totul pînă atunci?

- Da. De fapt sînt sigur de asta. Cine va mai face parte din echipă?

Am început să rostesc numele a doi chirurgi, un anestezist şi a celor cîţiva tehnicieni pe care îi cunoşteam – toţi erau persoane a căror prezenţă era necesară datorită stării delicate de sănătate a pacientului. A ascultat cu atenţie aceste nume, dînd din cap la acelea pe care le cunoştea deja.

- Din cîte am înţeles toţi cei implicaţi în operaţie sîntem urmăriţi în acţiunile noastre de către cel puţin o IA, iar voi aveţi grijă de mersul bun al aparaturii, am spus eu după aceea. Adică tu şi cei cîţiva specialişti tehnicieni.

- Da, noi urmărim aparatele şi IA-ul în acelaşi timp. De aia este şi nevoie de atîţia, Inteligenţele Artificiale nu sînt suficient de avansate pentru a le lăsa să realizeze singure o asemenea operaţiune. Oricum, dacă ar fi folosite singure, capacitatea imensă de procesare de care este nevoie pentru descifrarea semnalelor creierului şi transformarea lor în holograme le-ar încetini într-o asemenea manieră încît ar deveni inutilizabile.

Ştiam toate astea, însă abia acum le priveam din perspectiva cuiva care avea experienţă practică mai multă ca mine. M-am lăsat pe spate în fotoliu ceea ce îl făcu să pîrîie, dar nimeni nu-l luă în seamă – fotoliul pe care stătea Johnson pîrîia la fiecare mişcare a acestuia, aproape la fiecare gest.

- Este problema care a împiedicat apariţia extragerilor de memorie încă de acum cîţiva zeci de ani, am spus eu după care aproape am regretat – nu era decît un gînd spus cu voce tare şi probabil ar fi trebuit să tac.

- Exact, m-a aprobat Johnson şi asta a fost tot ce a făcut.

Un apel salvator al colegului meu m-a trezit din reverie: acesta îmi aducea aminte să trec pe la el înainte să plece acasă.

- Acum te rog să mă scuzi, i-am spus eu lui Johnson. Sînt aşteptat în altă parte.

- S-a făcut. Atunci ne întîlnim la dimineaţă, îmi spuse cu mîna întinsă spre mine.

I-am strîns-o puternic, mai puternic decît de obicei, de frică să nu-mi rupă din greşeală oasele palmei, şi ne-am luat la revedere.

6

Eram emoţionat, cum nu mai fusesem de ani buni. Am dormit ceva mai bine în noaptea ce tocmai trecuse, fără să îi dau vreo atenţie prietenei mele pusă pe fapte mari, iar o cafea tare mi-a alungat ultimele urme de oboseală şi de griji. Însă nu se ocupase şi de emoţiile mele de dinainte de fiecare operaţie importantă pentru că acum, cu aproape o oră înainte de începerea operaţiei, am fost copleşit de o revărsare de energie pe care am vrut să o consider constructivă fără însă a reuşi pe deplin. Aproape că mi-a scos complet din atenţie amintirea vizitei lui Cristi, şi probabil că acesta a fost singurul lucru bun al emoţiilor resimţite.

Mă aflam în cabinetul meu şi aşteptam tensionat rezultatul unei cereri pe care i-o forumulasem IA-ului controlîndu-mi cu greu bătaia degetelor în tăblia mesei, ticul meu în asemenea momente. Rezultatul m-a mulţumit doar parţial: toate aparatele erau în regulă iar programele de supraveghere erau funcţionale.

- Deci pînă la urmă Jeremiah şi-a făcut treaba cum trebuie, pînă acum cel puţin, am gîndit eu. Mă bucur. Unde este Jeremiah Johnson? am întrebat Inteligenţa Artificială.

- Pe drum spre spital, îmi răspunse aceasta, estimez va ajunge în 38 de minute. Mi-a transmis să vă spun că şi-a petrecut o parte a nopţii acasă pentru a se odihni şi a se pregăti pentru operaţie.

Ca şi mine, de altfel.

Starea pacientului nu se schimbase, am verificat acest lucru personal făcîndu-i chiar şi o vizită. Analizele de ultim moment pe care le-am cerut indicau aceeaşi comă profundă în care fusese aruncat de atacul brutal din urmă cu două nopţi. Corpul avea să i se vindece cu condiţia să supravieţuiască suficient de mult, dar creierul era considerat irecuperabil. Monitorizarea permanentă a stării

pacientului din ultima noapte, inevitabilă în urma instalării aparatelor necesare pentru operaţie, nu lăsa loc prea multor interpretări asupra evoluţiei ulterioare, nici una bună.

Începeam să iau cu adevărat în considerare o descărcare completă, însă asta nu era o decizie pe care mă simţeam în măsură să o iau – însemna inevitabil şi dincolo de orice dubii moartea din punctul de vedere al încetării din funcţiune al întregului organism.

L-am apelat din nou pe doctorul Farre pentru a-i cere sfatul, însă nu a răspuns nimeni. Nimeni uman, cel puţin – căci o Inteligenţă Artificială programată pentru a asigura consultaţii medicale non-stop în numele lui a părut disponibilă să îmi împărtăşească din experienţa sa. Am refuzat însă, decizia pe care trebuia să o iau era una morală, nu medicală, şi nu mă putea ajuta cu nimic.

Ceva mai tîrziu, încă indecis, îi priveam pe membrii echipei cu care aveam să lucrez în acea zi. Pe unii îi cunoşteam deja, profesional sau chiar personal. Pe alţii, Jeremiah Johnson fiind unul dintre ei, îi cunoşteam abia acum, cu aceasta ocazie. Deşi referinţele lor s-au dovedit excelente – le-am verificat pe fiecare în parte – am preferat să îi adun pe toţi la un loc la mine în birou pentru a schimba măcar cîteva cuvinte înainte de a trece la treabă. Aşa ne-au găsit Radu Mocanu, cel care s-a prezentat ca fiind avocatul personal a familiei Gregor trimis să apere drepturile fiului lor, Julius, şi poliţistul Călin Petruş, prietenul acestuia. Amîndoi aveau autorizaţie din partea oficialilor spitalului de a asista la operaţia de extragere de memorie, după cum a şi insistat avocatul, iar eu am fost nevoit să le accept prezenţa. Însă am scăpat repede şi cu cea mai mare uşurare de responsabilitatea pe care o reprezentau pe durata operaţiei atunci cînd Johnson s-a oferit să aibă grijă de ei. Păreau să se cunoască, cel puţin după privirile scurte pe care şi le-au aruncat, însă acest lucru nu mi-a atras deloc atenţia. Ar fi trebuit, dar pe atunci îmi lipseau multe informaţii despre situaţia în care mă aflam.

Nu a fost o operaţie uşoară, a durat cîteva ore bune pînă să ajungem la un rezultat concret. Însă am pierdut pacientul, dar am reuşit cu greutate să facem descărcarea completă a memoriei sale pe holodiscurile deja pregătite. Încă puţin şi am fi eşuat şi cu asta. Moartea poliţistului nu mi-a plăcut, era acel gen de neplăcere pe care o simte fiecare doctor la moartea pacientului său pe masa de operaţie, dar nici nu mi-a dat de ales aşa cum mă temeam: a făcut un stop cardio-respirator lăsîndu-ne practic neputincioşi lîngă cadavrul său.

- Pînă la urmă ce s-a întîmplat? m-a întrebat Petruş spre seară, atunci cînd el şi avocatul au revenit în biroul meu.

- Autopsia realizată de IA indică o hemoragie la nivelul trunchiului cerebral, adică acea porţiune de creier care se ocupă cu toate reacţiile instinctive ale corpului uman. Adică respiraţia, bătăile inimii şi tot restul. Odată rănită porţiunea aia nu am putut face absolut nimic, am avut noroc că am reuşit să îi salvăm memoria.

- Nu a vrut să fie salvat, a decis avocatul trist. Ar fi putut să scape din asta… adică din toată această problemă... nu mă refer numai la chestia cu spitalul… l-am văzut scăpînd din situaţii chiar şi mai greu de ieşit… dar cred că preferat să se termine aşa.

- Am impresia că ai fost pentru el mai mult decît un avocat, am remarcat.

- Am fost colegi de facultate şi foarte buni prieteni. Ar fi putut să fie un avocat strălucit, dar a preferat să fie un poliţist…

Rămas dintr-o dată fără cuvinte nu am mai spus nimic, respectînd parcă tăcerea dintre noi.

- Aş vrea să ştiu un lucru, spuse Petruş, colegul de serviciu şi celălalt prieten al mortului, şi anume cînd vor fi disponibile secvenţele de memorie pentru a fi analizate de către oficialităţi.

Am ezitat un moment înainte de a-i răspunde.

- În momentul de faţă vă pot spune cu siguranţă că holodiscurile cu secvenţele de memorie sînt în curs de procesare, de transformare a datelor în stare brută în holograme pe care să le putem percepe şi noi. Procedeul legal este de a fi procesate chiar la locul în care au fost extrase, dar dacă aveţi ceva de comentat le puteţi spune asta oficialităţilor – nu vă pot furniza datele finale, sau orice date intermediare, decît cu o hotărîre judecătorească.

- Ştiu toate astea, mă întrerupse avocatul. Ceea ce vrem să ştim este data la care vor fi disponibile datele finale.

- Probabil mîine în cursul serii.

- Aşa tîrziu?

- Nu putem aloca toate procesoarele IA-ului doar pentru asta, doar e un spital, am ridicat din umeri, şi nici nu putem cere putere de calcul suplimentară de la alte IA-uri. Nu în cazuri din astea.

- Cine le va superviza? Jeremiah?

- Da, m-am arătat eu uimit. Îl cunoaşteţi?

- Am ajuns să îl cunoaştem recent, dar este un tip de treabă. Ni l-au prezentat nişte prieteni comuni… cred că pe unul îl ştii, este vorba de Cristi Chereji.

A fost momentul în care literalmente am înţepenit în imensitatea comodă a fotoliului meu. Şocul vizitei lui Cristi se estompase parţial în urma ultimelor probleme, dar a fost nevoie de numai cîteva cuvinte pentru a-l aduce mult mai puternic în atenţia mea decît a reuşit prietenul meu în toată conversaţia noastră. În acel moment am ştiut că cei din biroul meu erau Ronini, făceau parte din grupul de hoţi de care pomenise Cristi în vizita lui, fără să fie nevoie să recunoască asta cu voce tare. Tonul avocatului m-a ajutat foarte mult. Însă nu îi recunoşteam pe cei doi aşa cum sugerase vizitatorul meu din urma cu două seri că aş putea să o fac, atunci cînd mi-a spus că aproape le-am descoperit secretul, nici măcar pe avocatul Radu Mocanu cu care am vorbit ulterior despre acest subiect şi care spunea că mă ştia încă de pe vremea facultăţii.

- Sînteţi Ronini, am murmurat eu încă sub impresia şocului. Faceţi parte din…

Copleşit dintr-o dată de emoţie nu am mai continuat, nu mai era nevoie. Mi-am descleştat palmele de pe mînerele fotoliului, şi apoi le-am lăsat înapoi jos, pe picioare, complet moi. Pînă la urmă m-am ridicat din fotoliu şi am început să mă plimb tensionat prin încăpere.

- Am vrea să ştim care este poziţia ta în legătură cu oferta lui Cristi, l-am auzit pe Radu vorbind, însă mi-a trebuit ceva timp pînă ca înţelesul cuvintelor sale să ajungă la mine. Vezi, intrăm în criză de timp şi va trebui să acţionăm cît mai repede.

- Nu ştiu ce să spun, i-am răspuns eu într-un tîrziu. Presupun că prietenul vostru Gregor, şi Jeremiah Johnson fac parte din echipă. Sau cel puţin au făcut parte, în cazul lui Gregor.

- Lui Jeremiah i s-a făcut propunerea de a se alătura echipei aseară, înainte de a se întîlni cu tine, şi a acceptat pe loc, a spus Petruş. Sperăm să răspunzi în aceeaşi manieră.

- Ştiţi, nu aş fi bănuit niciodată că Gregor, un poliţist, ar putea fi unul dintre voi, le-am spus eu poate cu un ton mai puternic decît aş fi vrut. Aş fi putut face legătura între el şi voi, Cristi mi-a spus că o parte dintre membrii echipei au dispărut şi ar putea fi răniţi sau morţi, dar nu am făcut-o…

- Aşteptăm, îmi atrase atenţia un Petruş răbdător.

Adică aşteptau să le dau un răspuns, oricare ar fi fost el. Şi nu putea fi decît „da" sau „nu", orice altceva nu i-ar mulţumi şi ar putea declanşa ceva potenţial periculos pentru mine. M-am întrebat ce urma să se întîmple dacă refuzam.

- Sper că ştiţi că v-aţi lăsat practic descoperiţi, le-am spus întîrziind un răspuns clar, dezvăluindu-vă apartenenţa voastră şi a lui Jeremiah la Ronin. Pot foarte bine să…

- Poţi foarte bine să faci o mulţime de lucruri, mă întrerupse cu duritate Radu. Ai fi putut anunţa autorităţile despre noi încă de la vizita lui Cristi, sau ai fi putut să ne cauţi independent de ei… dar nu ai făcut nimic. Poţi să îl îndepărtezi pe Jeremiah de acest proiect, îţi stă în putere, sau chiar să faci totul public dacă doreşti… noi nu vom face nimic ca să te oprim.

A fost un alt moment în care am reacţionat cu surprindere vizibilă, dar Radu a continuat fără să o ia în seamă:

- Avem însă nevoie de ajutorul tău. Ştii prea bine că pe holodiscurile cu memoria lui Gregor se găseşte ***toată*** memoria lui, inclusiv amintirile misiunilor noastre. Şi ele constituie o probă admisibilă în tribunale, înregistrări fidele ale tuturor acţiunilor noastre.

- Presupun că doriţi să fac pierdute acele porţiuni din înregistrări care nu vă convin, am spus-o cît de sarcastic am putut în acele momente.

- Ar fi un început bun. Însă te dorim în echipă ca membru deplin.

- Dar ce încercaţi să faceţi este o nebunie! Cristi mi-a spus că aveţi de gînd să intraţi prin efracţie în sediul Mecatemp din Timişoara, ceea ce este imposibil. Iar despre motivul pentru care vreţi să o faceţi nu mai spun nimic…

- Domnule doctor Mircea Jurcuţ, mă întrerupse Petruş cu o voce atît de puternică încît mă reduse instantaneu la tăcere. L-am cunoscut pe Julius Gregor vreme de ani buni, el a fost un prieten foarte bun în care am avut încredere şi care a avut încredere la rîndul lui în mine. El a fost cel care mi-a spus de Ronin nu cu mult timp în urmă şi mi-a cerut să mă alătur grupului dacă i se întîmplă ceva, de aceea sînt aici. Personal am încă dubii referitor la existenţa arhivei pe care ceilalţi susţin că au găsit-o, chiar şi cu cele cîteva dovezi pe care mi le-au arătat, cu atît mai mult mă îndoiesc de ceea ce a sugerat Cristi Chereji, dar nici unul dintre noi nu mai are de ales. Situaţia lui Gregor şi a celorlalţi membrii ai echipei care au murit sau au dispărut nu lasă loc de interpretări.

Am tăcut, incapabil să mai spun ceva. Călin îmi repeta ceva ce îmi spusese în treacăt: fusesem deja implicat prin simpla lui vizită şi aveam să le împărtăşesc soarta indiferent dacă acceptam să fac parte din grupul lor sau nu. A fost singurul lucru care m-a făcut să accept, sub povara zdrobitoare a coincidenţelor care mă conduseseră una cîte una spre acest răspuns:

- Sînt de partea voastră. Ce facem mai departe?

7

Privind înapoi în trecut pot spune că nu am avut de ales: fusesem pus cu spatele la zid şi nu mai aveam altă modalitate de a ieşi din situaţia respectivă decît de a accepta. Era singura altă cale în afară poate de închisoare, patul de spital sau chiar moartea – nici una dintre aceste variante nu îmi convenea în vreun fel. Privind înapoi la acele momente nu pot spune cît de mult corespunde adevărului, dar ceea ce ştiu mă face să cred în acest termen. Nu are nici o importanţă pentru mine dacă a fost adevărul-adevărat sau a fost doar o formă de manipulare din partea Roninilor ori a acelei forţe care ne conducea pe toţi, cum sugerau ei, pentru a mă face să cred acest lucru – dar e calea pe care am urmat-o şi care m-a adus aici. Nu mai pot schimba nimic, şi nici nu-mi doresc.

Privind înapoi la momentul în care am devenit unul dintre Ronini, pot spune ca pentru o secundă deosebit de lungă m-am simţit foarte bine. O uşurare imensă mi-a străbătut fiinţa, alegerea pe care o făcusem, oricare a fost ea – din punctul meu de vedere pînă în acel moment, mă eliberase de o mulţime de griji pe care nici nu le bănuisem.

Totul a durat doar o secundă lungă pentru că au apărut alte probleme: prima a venit sub forma unui comunicat de presă pe care IA-ul spitalului a considerat necesar să mi-l trimită pe terminalul personal din birou tocmai atunci. Murise doctorul Farre.

- Cum? a fost prima mea reacţie.

- Infarct. Se ştie că cineva a intrat prin efracţie în casa şi că doctorul a făcut infarct în urma întîlnirii cu intrusul. Pe de altă parte aparatul de descărcare a memoriei pe care îl deţinea a fost folosit de curînd, nu se ştie cu exactitate cînd... Se presupune că cel care a intrat ar fi putut să îl folosească asupra doctorului iar acesta să fi murit în cursul operaţiei.

- Asta înseamnă omucidere din culpă, am spus eu, dar doctorul este o persoană importantă. Dacă e adevărat, probabil că informaţiile pe care le deţinea în creier din perspectiva unui cercetător de prestigiu în domeniul său valorează o avere pe piaţa neagră. Cred că toate serviciile de securitate sînt pe urmele persoanei în cauză, am mai comentat eu un pic răutăcios însă aveam să îmi înghit cuvintele repede.

- A fost o singură persoană?

- Raportul poliţiei spune că da. S-a întîmplat azi noapte în jurul ore 4, ora locală.

- Ora locală de aici sau de acolo?

- De aici. Mircea, încă ceva, am mai primit un anunţ de la o IA care spune că a fost programată să caute referiri la tine în arhiva poliţiei. Conform rezultatelor acestor căutări tocmai a fost emis un mandat de reţinere pe numele tău. Acum 12 minute, ca să fiu mai precis.

- Cum?! m-am făcut eu că nu înţeleg prea bine.

- Acuzaţiile sînt intrarea prin efracţie în casa doctorului Farre şi omuciderea din culpă a proprietarului.

- Dar nu am fost nici măcar prin apropierea Parisului, am protestat eu.

Răspunsul sosi după o întîrziere scurtă, era genul de răspuns sec şi practic al unei IA pentru că de la ea a sosit, genul de răspuns care nu lăsa loc la alte interpretări decît cea pe care o exprima:

- Conform înregistrărilor pe care am reuşit să le dezgrop în reţea ai fost în Paris azi noapte. O incursiune scurtă, ai plecat ieri după ce ai ieşit de aici, din spital, şi te-ai întors dimineaţă.

Cum IA-ul local avea acces şi la datele mele confidenţiale, înregistrările zborurilor apărură pe ecran împreună cu plăţile provenite din contul meu. Chiar şi cîteva secvenţe de imagini cu mine surprinse pe aeroport au devenit accesibile, m-am holbat un pic la ele încercînd să înţeleg ce se întîmplă.

- E un fals! am exclamat. Un fals foarte bine realizat. Ce ştii despre asta? l-am întrebat pe Petruş care, împreună cu Radu Mocanu, erau încă acolo.

- Nimic, dar mă pot interesa.

Avea deja aparatul de comunicare în mînă, vorbea cu IA-ul poliţiei.

- Dacă ai nevoie de un avocat pot să te reprezint, îmi spuse Radu. Dar cred că este ceva fabricat să te discrediteze.

O idee mi-a apărut în minte.

- Dacă ai fost atent la ce a spus IA-ul ai putut observa că mandatul de reţinere a fost emis înainte de a accepta să faci parte dintre noi, mă contrazise Radu de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Nu are nimic în comun cu acest fapt.

- Mandatul e valid, spuse Călin Petruş în timp ce-şi punea comunicatorul înapoi la agăţătoarea de la brîu. E cazul să plecăm de aici înainte ca să ajungă poliţia sau vreun serviciu secret.

- Dar tu faci parte din poliţie, am remarcat eu.

- Arestarea ta nu-mi intră în atribuţii, ridică el din umeri. Crezi că poţi face rost de holodiscurile cu memoria lui Gregor ca să le putem lua cu noi? Adică acum.

- Nu înainte de a fi gata procesul de transformare a datelor obţinute în holograme, am spus eu. De asta sînt sigur: odată pornit procesul nu-l mai pot opri. Nimeni de fapt. Nu ştiu în ce măsură pot fi accesate informaţiile finale pe parcurs, dar cred că un expert în computere poate opri un asemenea acces înainte de a se încheia procesul început.

- Asta-i rău, spuse tot Călin. Atunci înseamnă că trebuie să acţionăm cît mai repede – azi sau cel tîrziu mîine. Înainte de a urmări cineva secvenţele de memorie. Am să îi anunţ şi pe restul.

- Cred că ar trebui să vorbeşti cu Jeremiah să modifice înregistrările IA-ul ca să ne uite prezenţa aici, remarcă Radu.

- E încă aici, în clădire, nu este nevoie să îl suni, l-am oprit eu pe Radu care deja era cu mîna pe comunicator. Ultima oară cînd l-am văzut se ducea la unitatea centrală a IA-ului spitalului… Putem trece pe la el pe drumul spre ieşire.

Jeremiah Johnson ne aştepta, el fusese cel care programase IA-ul personal să caute informaţii despre fiecare dintre noi în arhivele poliţiei şi de aceea a ştiut primul despre situaţia curentă. Anticipînd cererea lui Radu, care a avut grijă să i-o spună chiar din momentul în care a dat ochii cu el, se şi apucase să modifice înregistrările IA-ului local pentru a ne face pierdută urma. Aveam să aflu abia mai tîrziu că prezenţa lui atît de aproape de nucleul ei fusese motivul pentru care aceasta IA nu anunţase deja poliţia de prezenţa mea în spital. Nu s-a atins însă de înregistrările care mă incriminau, modificarea lor ar fi cerut un timp mai îndelungat decît aveam la dispoziţie.

Am şi plecat repede de acolo, mi-am părăsit maşina în parcarea spitalului atunci cînd am urcat cu toţii în maşina avocatului. Sau aşa credeam. Neatent, am aflat abia pe urmă că expertul în computere îşi folosise autovehiculul personal pentru a ajunge la destinaţie. Nu am fost atent nici la drum – priveam şoseaua, clădirile şi trecătorii de pe partea mea de parcă eram în transă.

8

Casa lui Radu Mocanu era mai mare decît m-aş fi aşteptat, însă m-am lămurit destul de repede despre ce era vorba: aparţinea familiei sale, una înstărită. Era chiar la marginea oraşului, într-unul dintre cartierele de vile de ultimă generaţie – construite acum cîţiva ani, tehnologic erau încă cele mai noi prin îmbunătăţirile succesive şi urmau să fie considerate astfel pînă la următorul salt al descoperirilor din domeniul arhitecturii. Asta se întîmpla însă doar o dată sau de două ori la o generaţie, acum, aşa că nimeni nu se mai îngrijora de rivalităţile dintre vecini create de invidia noilor inovaţii ce zguduiseră civilizaţia noastră pe la jumătatea secolului. Rivalităţi ce au dus uneori chiar şi la conflicte degenerate în incendierea a cartiere întregi din diverse metropole ale lumii.

- Avem probleme, a fost primul lucru pe care l-am auzit atunci cînd Radu, Călin şi cu mine am intrat în sufragerie. Cineva a încercat să intre în spaţiul de siguranţă al domeniului însă IA-ul locuinţei i-a detectat pe intruşi şi a dat alarma.

- Au fost prinşi?

- Nu, au reuşit să scape. De data asta, şi numai pentru că au avut de partea lor un program expert care ne-a blocat o parte a informaţiilor din exterior pentru a le asigura retragerea şi i-am pierdut. Şi cînd mă gîndesc că am reuşit să îi detectăm numai datorită îmbunătăţirilor pe care le-am adus programelor de aici!...

Înciudată, tînăra mototoli plastic-hîrtia pe care o ţinea în mîna stîngă apoi o aruncă spre fotoliul din apropierea ei, însă obiectul ateriză dincolo de el, pe podea. Părea chiar supărată că intruşii scăpaseră din cauza unui program pe care inteligenţa şi capacitatea ei de anticipare nu reuşiseră să îl contracareze suficient de repede.

După numărul mare de holo-monitoare instalate peste tot prin încăpere, femeia nu putea fi decît o altă expertă în computere… probabil că făcea parte din echipă ca restul dintre cei de faţă, unul dintre cei pe care nu-i cunoşteam. Însă Radu, ca gazdă, corectă imediat această lipsă a mea de cunoştinţe:

- Daţi-mi voie să vi-l prezint pe noul nostru coleg: doctorul Mircea Jurcuţ. Ea este Iuliana Croitoru, pe Cristi îl cunoşti deja dar se pare că nu-i pe aici, spuse rotindu-şi privirea prin încăpere. Iar el este Ionuţ Constantinescu, mi-l arătă cu degetul pe tipul slab şi înalt ce mă privea curios din partea opusă a încăperii, rezemat de un perete.

- Hei, am remarcat eu, …ţi-am urmărit cîteva reprezentaţii la teatru şi holoviune. Mi-au plăcut, joci bine.

- Mulţumesc, spuse simplu actorul şi atît.

- Unde-i Johnson? întrebă Iuliana.

- Trebuie să ajungă şi el. Era în urma noastră atunci cînd am pornit de la spital.

A şi apărut repede după aceea, împreună cu Cristi. Veneau dinspre bucătărie, încărcaţi din plin cu mîncare şi băutură, înfulecînd de zor.

- Care-i planul? Ce aţi decis în lipsa noastră?

- Da' ce, aţi avut timp să stabiliţi un plan? m-am mirat eu.

- Doar nu crezi că te-am căutat alaltăieri fără să avem deja un plan stabilit? mă întrebă Cristi ironizîndu-mă.

- Şi vreţi în continuare să escaladaţi sediul Mecatemp din Timişoara? Sînteţi nebuni!

- Dacă ai o soluţie mai bună atunci te invit să ţi-o spui. Dar de intrat tot trebuie să intrăm înăuntru.

Am rămas fără replică, fără nici un fel de răspuns.

- Am nevoie de informaţii, am spus într-un tîrziu. Adică toate documentele la care aţi avut acces, acelea care constituie sursa problemelor voastre.

Problemele *voastre*. Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că încă nu acceptasem complet că fac parte din grup. Ba nu, acceptasem asta… dar nu aprobam planul lor.

- Le vei avea. Însă trebuie să îţi ce să te grăbeşti cu analiza lor, mai sînt vreo 3 ore şi jumătate pînă la căderea nopţii.

Privirea mi-a rămas pironită pe Iuliana şi Jeremiah care, retraşi mai spre unul dintre colţurile încăperii, îşi şopteau ceva într-un ritm mai alert. Nu păreau să fie deranjaţi de conversaţia dintre noi, şi nici de faptul că Jeremiah continua să mănînce şi nu o dată prefera să vorbească cu gura plină decît să înghită mai întîi. Ceea ce m-a atras cel mai mult la ei a fost faptul că mă aflam în centrul atenţiei tuturor, chiar şi a lor, dar ei erau singurii care mai discutau şi despre altceva în afara replicilor dintre noi. Parcă certîndu-se la rîndul lor.

Am considerat că Cristi avea nevoie de un răspuns cît mai rapid, aşa că i-am arătat cu degetul pe cei doi experţi în computere:

- Eu nu am o soluţie, dar cred că Iuliana şi Jeremiah s-ar putea să aibă cel puţin două.

A fost momentul în care atenţia tuturor s-a îndreptat spre cei doi odată cu privirile noastre.

- E adevărat? a întrebat Radu.

- Da, este, răspuse Iuliana cam agresiv. Tocmai despre asta şi ne certăm – Jeremiah vreau un lucru iar eu vreau altul.

- Ei bine, ne puteţi spune şi nouă despre ce este vorba? întrebă nerăbdător Radu atunci cînd tînăra ne-a lăsat să aşteptăm restul explicaţiei.

Au mai trecut cîteva secunde pînă să aflăm despre ce era vorba, tocmai pentru că Iuliana a cerut IA-ului să aducă în prim plan harta detailată o Timişoarei şi mai ales a unei zone bine delimitate din jurul Begăi. Rîul-canal ce străbătea oraşul dintr-o parte într-alta suferise transformări de-a lungul timpului, dar niciodată într-o asemenea manieră ca în ultimii zeci de ani. Nu cunosc în amănunt istoria acestor transformări, dar pot pune pariu că este foarte dificil pentru cineva de la începutul secolului să se orienteze odată ajuns în zonă. Aceasta a devenit aproape de nerecunoscut: parcurile imense ce formau centrul oraşului au fost extinse foarte mult, pentru a se uni în final într-unul singur. Numai cîteva dintre clădirile vechi rămăseseră în picioare după ce turbulenţele de la sfîrşitul primei decade a acestui secolului au avariat sau distrus cea mai mare parte. Catedrala şi clădirile din imediata apropiere erau acum muzee, Centru Istoric al oraşului, alte cîteva serveau drept sedii ale oficialităţilor. O singură clădire a fost construită de la zero după acea perioadă de violenţe şi pînă acum, sînt sigur că a fost nevoie de foarte multe intervenţii la cel mai înalt nivel pentru aprobările necesare, aparţine firmei Mecatemp şi este sediul ei central – adică exact clădirea vizată de noi.

Construită acum aproape 10 ani, în numai cîteva luni, aproape un an, domină de departe oraşul bănăţean prin înălţimea sa – este una dintre cele mai înalte construcţii din partea asta a lumii şi are un pic peste un kilometru înălţime. Chiar în mijlocul parcului, în apropierea Catedralei, îşi aruncă pilonii de susţinere a structurii complet suspendate pe ambele maluri ale canalului şi pe o suprafaţă de cîteva hectare în jur deasupra unei părţi mari din parc aproape înglobînd Catedrala în structura sa. Traseul turistic ce străbate Parcul Central dintr-o parte într-alta cu vaporaşul pe Bega ce trece prin peştera artificială de sub construcţie a devenit deja vestit şi nu cred că există persoană în lume care să fi aflat de el şi care să nu-şi fi dorit vreodată să îl parcurgă. Mulţi am şi făcut-o.

În formă de piramidă, este prima clădire din lume care nu face umbră în nici un moment al zilei. Nimeni nu a reuşit pînă acum să îşi dea seama cineva de ce, şi au fost mulţi aceia care şi-au dat cu părerea, dar cu toţii au căzut de acord că este probabil din cauza găurilor vizibile cu ochiul liber ce străbat structura clădirii în toate părţile. „Găuri”, aceasta este cea mai bună exprimare pe care o pot găsi golurilor uneori imense pe care arhitecţii le-au lăsat între nivele pe verticală dar şi pe orizontală, între aripile opuse ale aceluiaşi etaj, numai pilonii de susţinere pot fi văzuţi de la nivelul solului în unele zile însorite şi doar de un observator bun. Cineva a venit chiar cu o comparaţie hilară care a făcut repede înconjurul planetei sub formă de glumă: salvele de artilerie trase la aniversarea jumătăţii de secol de la turbulenţele numite pe scurt „a doua revoluţie timişoreană” (evident un fals pentru că aniversarea a avut loc cu mult mai devreme, înainte de a fi începută construcţia şi nici nu s-au tras salve de artilerie cu acea ocazie) au avariat clădirea iar firma nu s-a mai ostenit să o repare la loc. Din lipsă de bani sau din lene, dar asta erau doar două variante ironice ale poveştii.

Un lucru este însă foarte sigur, cunoscut de toţi: în ultimii 10 ani firma a cîştigat doar din patentul acestei inovaţii arhitecturale cîteva zeci de miliarde de euro – o invidie care a alimentat multe glume pe seama ei.

- *Deci aici trebuie să ajungem*, am remarcat eu în gînd.

O parte a mea recunoscu senzaţia de familiaritate a celor din jurul meu faţă de aceste imagini studiate prea îndelung, adică exact opusul a ceea ce simţeam. Senzaţia de noutate dată de detaliile pe care le vedeam pentru prima oară m-a obligat o cercetez cît mai atent... cu alte cuvinte, să mă holbez la ea cu o curiozitate neascunsă în vreun fel.

- *De unde naiba au făcut rost de o asemenea hartă*! am exclamat eu, tot în gînd. *Cîte detalii!*

- Avem şi noi sursele noastre, mi-a spus Cristi.

Am tresărit puternic la vorbele lui: la început am crezut că mi-au scăpat gîndurile sub forma unor vorbe ce au putut fi auzite de toţi, însă nici unul dintre ceilalţi nu părea să-mi dea prea multă atenţie. Adică mai mult decît înainte.

- Chiar atît de uşor pot fi citit? am întrebat.

- Nu, de obicei nu îţi arăţi surpriza chiar atît de vizibil, zîmbi profesorul de fizică. Dar acum nu este ceva obişnuit, iar noi ne cunoaştem de ani de zile.

- Da, l-am aprobat. De mult.

- Aşteptăm să ne spuneţi şi nouă ce aveţi de gînd să faceţi, l-am auzit pe Radu vorbind – li se adresa celor doi experţi în computere în cel mai direct stil pe care-l întîlnisem pînă atunci.

- Avem o problemă de abordare, îi răspunse Iuliana, şi anume cum să atacăm IA-urile firmei pentru a ne crea o portiţă prin care să intrăm fără să fim opriţi. Jeremiah vrea să iniţiem un atac frontal la nivelul tuturor comunicaţiilor cu lumea exterioară pentru a ţine ocupate Inteligenţele Artificiale ale firmei şi de a prelua controlul lor prin intermediul tuturor celorlalte IA-uri.

- În cel mai bun caz vom bloca aceste comunicaţii şi chiar datele pe care le primesc de la senzorii din parc, spuse Jeremiah.

- Nu vei reuşi niciodată să preiei controlul asupra datelor de la senzorii din parc, îl contrazise Iuliana. Sînt implicate releele de comunicaţii interne clădirii la care nu vei avea acces niciodată din exterior. Doar din interior se poate face asta.

- Dar sateliţii? Cu ei ce faci?

- Sateliţii sînt folosiţi pentru comunicaţiile cu alte IA-uri, explică sec Jeremiah. Prin intermediul IA-urilor externe datele pot fi corupte, făcute de nerecunoscut.

Cu alte cuvinte reţeaua de sateliţi artificiali de pe orbită avea să fie intens folosită pentru a ataca IA-ul clădirii cu scopul de a controla toate datele pe care aceasta le primea din exterior. Poate chiar şi datele de la camerele video, senzorii termici şi de mişcare din interiorul clădirii dacă era foarte bine conceput. Era însă o idee care mi se părea foarte interesantă, căci ştiam deja, fără a fi mai mult decît un simplu utilizator al computerelor, că simpla existenţă a IA-urilor făcea această idee aproape imposibilă.

- Cum veţi face asta? am întrebat eu curios.

- Pot să îţi explic în detaliu procedurile în cauză, dar nu cred că ai înţelege. Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

- Mi se pare prea zgomotos, remarcă Cristi. Implică prea multe pentru a fi cu adevărat eficient.

- Este exact motivul pentru care nu sînt de acord. Se poate face…

- Nu tocmai, o întrerupse Jeremiah, e suficient un virus suficient de bine pus la punct şi un număr suficient de mare de IA-uri implicate. Am deja gata o versiune de test a unui program asemănător la care lucrez de ceva timp pentru un alt proiect, nu este nevoie de mult timp pentru a-l face perfect funcţionabil. Cîteva ore. Odată lansat poate implica toate IA-urile de care avem nevoie în mai puţin de 6 minute.

- Ceea ce vreau să spun, interveni tînăra cam băţoasă după întreruperea celuilalt, este că putem folosi în continuare metodele de pînă acum: să accesăm breşele de securitate existente sau să creăm unele noi pentru a ne permite să intrăm şi să ieşim netulburaţi. Să ne camuflăm şi să ne ascundem printre umbre.

Jeremiah nu spuse nimic, dar expresia feţei sale indica mai bine decît orice că el considera că IA-urile firmei nu aveau breşe de securitate. Eu nici nu ştiam dacă IA-urile aveau aşa ceva, dar mă gîndesc că cineva trebuia să le acceseze funcţiile principale şi să le repare dacă cumva o luau razna.

- Chiar trebuie să escaladăm clădirea? m-am plîns eu deloc încîntat.

- De fapt de cele mai multe ori pînă acum am intrat pur şi simplu pe uşă sau pe geamurile lăsate deschise de către IA-uri la comanda experţilor noşti sau chiar de noi înşine înainte, îmi răspunse Cristi. Însă clădirea Mecatemp nu are nici un fel de intrare la nivelul solului, cel puţin nu acele căi de acces pe care să le putem folosi pentru a intra efectiv înăuntru.

Se referea probabil la căile de evacuare a dejecţiilor sau a aerului condiţionat, dar Cristi a avut grijă să îmi pună la punct gîndul înainte de a-l spune cu voce tare: clădirea îşi recicla singură cea mai parte a deşeurilor de tot felul eliminate de către locatarii ei (căci da, mulţi dintre angajaţi chiar locuiau înăuntru şi părăseau piramida numai în ocazii speciale şi numai pe calea aerului). Ca şi completare la explicaţiile lui imaginile tridimensionale ale clădirii afişate de monitoarele din jurul nostru se modificare pentru a-şi făce apariţia în prim plan detaliile mai multor platforme de decolare ale aparatelor de zbor, platforme ce existau pe fiecare a clădirii la etaje diferite. Unele goluri ale construcţiei păreau să existe doar pentru a face loc vehiculelor zburătoare ce decolau şi aterizau constant pe platforme.

- Platformele utilitare sînt singurele căi de acces, adăugă Cristi arătîndu-le.

Imaginea holografică surprinse pentru un moment razele soarelui în structura metalică a piramidei pentru a dispărea atunci cînd o navetă a trecut prin dreptul ei şi o idee m-a străfulgerat:

- E cumva o transmisie în direct a ceea ce se întîmplă acolo?!?! am tresărit eu surprins.

- Da, îmi răspunse simplu Cristi.

- Vă cunosc modul de acţiune din înregistrările pe care mi le-aţi pus la dispoziţie şi îmi este clar că sînt nişte metode care au dat roade pînă acum, ripostă Jeremiah ignorîndu-mă, dar IA-urile de la Mecatemp sînt de o altă anvergură decît cele cu care aţi avut de-a face. Iuliana, ar trebui să ştii foarte bine că sînt cel puţin cu un pas înaintea majorităţii nete a concurenţei în multe domenii de activitate, iar în dezvoltarea de IA-uri chiar mai mult.

- Chiar credeţi că avem de ales? se auzi aproape ca un zgomot de fundal vocea lui Ionuţ, actorul, dar efectul asupra noastră a fost total, dezamorsîndu-ne.

Cei doi informaticieni se relaxară brusc iar noi, cei din jurul lor, am devenit dintr-o dată conştienţi că eram atenţi la discuţia lor şi la aproape nimic altceva. Numai Jeremiah şi Cristi, apoi şi Radu, îşi continuau căutarea de noi bucăţi comestibile culese parcă la întîmplare din grămada de mîncare. Alături de cele cîteva farfurii răspîndite parcă aleatoriu pe masă, în funcţie de locurile în care au fost trîntite pentru a fi la îndemînă, se găseau şi flacoanele a trei tipuri diferite de suc energizant abia scoase din frigider, în funcţie de preferinţe.

Tensiunea acumulată în ultimele minute dispăru ca şi cum nu existase niciodată, asemenea unui nor dens de fum de ţigară sub acţiunea unui curent puternic de aer. Nici unul dintre noi nu fuma în acele momente, poate ar fi trebuit. Am fi avut şi alt subiect de discuţie.

- Un lucru este sigur, concluzionă în cele din urmă Jeremiah, nu vom putea face absolut nimic dacă nu ne vom ascunde de paznicii clădirii, umani sau artificiali.

- Există şi paznici umani? am întrebat intrigat. Interesant… nu i-am văzut niciodată.

- Dacă nu sînt singurii, atunci probabil cei de la Mecatemp sînt printre puţinii din lume care continuă să aibă paznici umani ca rezervă a IA-urilor, şi asta cred că se datorează cîinilor de pază răspîndiţi prin parcul din jurul clădirii.

- Adică cîini în sensul de animale? am întrebat eu în continuare nelămurit.

Credeam că referă la aparatele spion alcătuite în cele mai diverse forme, de la gîngănii la păsări sau chiar mici animale de casă, pe care le ştiam deja răspîndite prin parc.

- Da, animale vii, aprobă Iuliana. Am lucrat la ei o vară cînd am fost studentă ca angajată temporară, iar motto-ul lor, unul dintre ele de fapt, este că preferă să folosească în continuare experienţa pe care organismele vii au acumulat-o în cîteva milioane de ani decît să o înlocuiască complet cu ceva creat de noi şi dezvoltat în numai un secol.

- De ce nu ai rămas acolo, adică la Mecatemp? am întrebat intrigat. Orice firmă preferă să îi păstreze pe cei buni alături.

- Nu m-am potrivit cu politica firmei, sau mai curînd ei cu politica mea…, a zîmbit ea dintr-o dată timidă.

- Adică te-au prins încercînd să accesezi informaţii confidenţiale, îmi traduse sec Radu de undeva din spate.

- Ăsta nu-i motiv de concediere, am ripostat eu. Sau este? m-am întors eu spre avocat.

- Să încerci să obţii informaţii confidenţiale nu este o problemă, îmi răspunse acesta, dar atunci cînd începi să reuşeşti asta pot apărea *unele* probleme legale. Aşa ne-am cunoscut, abia am reuşit să o scap de închisoare.

Radu mai făcu un gest prin care considera subiectul încheiat, nu am mai insitat. Nu ştiu dacă trîntirea paharului cu suc – paharul pe care l-a cules de pe masă şi l-a umplut cu lichid pentru a-şi potoli setea – înapoi pe masă a avut vreo legătură cu asta, dar zgomotul a atras atenţia tuturor şi a provocat tăcerea… Acea tăcere în care nimeni nu-şi mai găsea cuvintele pentru a o opri, ceva care se hrănea din distanţa dintr-o dată apărută între noi pentru a se autoîntreţine.

Abia într-un tîrziu cineva întrerupt această tăcere înainte de a deveni jenantă, şi am făcut-o în urma unei idei pe care mi-a provocat-o ţîrîitul unui apel prin videofon la care însă nu a răspuns nimeni aşa că s-a întrerupt repede – IA-ul trebuie să fi răspuns în locul gazdei... ar fi trebuit să îmi sun prietena să îi spun că nu voi mai ajunge curînd pe acasă şi să o rog să aibă grijă de peruşi în lipsa mea.

- Eu cred că aţi uitat ce zi e azi, am spus. 13 iulie, am răspuns privirilor uimite.

- Şi cei cu asta?

- Mîine este ziua naţională a Franţei. În toate oraşele importante ale ţării vor avea loc o sărbătorire a acestei zile… sînt sigur că şi în Timişoara va fi la fel.

Ca sub impactul unei idei subite Jeremiah s-a întors spre cel mai apropiat dintre terminalele informatice şi în scurt timp o mulţime de informaţii despre a doua zi se derulară pe toate monitoarele tridimensionale din jurul nostru, fără însă să înlocuiască imaginea clădirii Mecatemp şi a parcului care au trecut în fundal.

- Paradă militară şi demonstraţie aviatică, începu el să enumere dintr-o listă de detalii, focuri de artificii, solişti de muzică contemporană la nivelul solului, în parc.

După ce Jeremiah a tăcut ne-am privit cu toţii în linişte, chiar şi zgomotele specifice mîncatului au încetat în acele momente.

- Ar fi un prilej bun…, spuse tot Jeremiah şovăitor.

- Sper că vă daţi cu toţii seama că este cel mai prost moment pentru a acţiona, îl contrazise Radu, de fapt avocatul din el care se trezise la viaţă – aveam să aflu mai tîrziu că tocmai folosea unul dintre acţiune sale preferate, aceea de a introduce îndoiala printre cei cu care discuta pentru a obţine, uneori, tocmai opusul, certitudinea unei acţiuni. Ne-am expune practic tuturor – întregii mulţimii adunate în parc.

- Chiar crezi că vor fi atenţi la ceea ce se întîmplă pe suprafaţa clădirii şi nu la evenimentele din imediata lor apropiere? Eu aş pune pariu tocmai pe distracţia care li se oferă atît de multă şi atît de aproape.

- Crezi că avem de ales? l-a completat Ionuţ pe Cristi. Oricum vom fi descoperiţi atunci cînd vor analiza memoria lui Gregor. În plus, este foarte probabil că nimeni nu se va aştepta la asta.

Am înţeles ce vroiau, şi eu şi toţi ceilalţi am înţeles: din punctul lor de vedere sursa tuturor problemelor lor îşi avea originea în sediul Mecatemp. Laţul se strîngea în jurul nostru tot mai tare, şi singura scăpare era de a anihila problemele direct de la sursă înainte ca acest laţ să ne prindă.

- Exact ce trebuie să facem? am întrebat-o şi pe Iuliana.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru a o face să prindă viteză: tînăra s-a întors pentru scurt timp spre unul dintre microfoanele parte integrantă a interfeţei cu Inteligenţa Artificială locală şi a şoptit ceva, aproape imediat imaginile tridimensionale din jur au început treptat să se schimbe printr-o tranziţie rapidă de la imaginea de ansamblu a sediului Mecatemp la cîteva încăperi dintr-un nivel pe care nu-l puteam identifica şi traseele alternative spre cele mai apropiate platforme utilitare de acces spre exterior.

- Trebuie să ajungem pe una dintre aceste platforme, spuse ea. Mai departe ne ocupăm Jeremiah şi cu mine.

- Ce-i înăuntru? am întrebat.

- În încăperi? Punctele de acces la serverele firmei, singurele locuri de unde putem accesa toate funcţiile IA-urilor şi toate datele pe care le au la dispoziţie. Acolo este accesul la nucleul lor.

- De ce nu folosim căile de acces normale, adică aparatele de zbor ale firmei?

- Nu putem trece de sistemele de protecţie, este practic imposibil.

Jeremiah a fost acela care mi-a furnizat informaţia cu o hotărîre care o făcu pe Iuliana doar să aprobe cu o înclinare uşoară de cap: nu mai era nevoie de intervenţia ei pentru a-i susţine spusele.

- Cele mai apărate puncte pot fi şi cele mai vulnerabile, am spus eu. Cum ne putem paraşuta pe oricare dintre platforme?

- Nicicum. Am fi doborîţi de antiaeriană cu mult înainte de a ne apropia suficient de mult.

- Antiaeriană? m-am mirat eu. Mai există aşa ceva?

- Lasere defensive, sosi explicaţia. Doboară orice pasăre suficient de surdă pentru a nu auzi zgomotul de fond înnebunitor pentru ele care ar trebui să le ţină departe. Pe noi doar ne-ar tăia în bucăţele suficient de mici pentru a le face de nerecunoscut, şi asta înainte de a ajunge în cădere liberă pînă jos.

- Dar de unde ştii asta?

- S-a mai încercat, răspunse Radu în locul Iulianei. Acum vreo doi ani, parcă. Amărîţii au închiriat o cursă charter ca să facă un studiu al efectelor pe care le are clădirea asupra mediului înconjurător, sau cel puţin asta era versiunea oficială. Se fac astfel de studii periodic, însă în ultimul timp numai de ochii lumii – doar se ştie că e o clădire sigură. Revenind la subiectul nostru, li s-a acordat permisiunea să survoleze zona dar acreditările lor nu au rezistat verificărilor IA-urilor firmei Mecatemp… aşa că erau deja pregătiţi cînd indivizii au sărit cu paraşutele gravitaţionale de la vreo trei kilometri înălţime. Erau 4 oameni, le-au cules bucăţele din

corpuri ceva mai mult de o jumătate de zi pe o suprafaţă cît jumătate de parc. Dacă nu ar fi existat sistemele de supraveghere permanentă a parcului ar fi durat mult mai mult... probabil că nu ar fi reuşit să îi înmormînteze întregi în veci.

- Cum de nu am aflat de chestia asta?! m-am mirat eu.

- Firma a avut grijă să îngroape subiectul, răspunse avocatul cu o mică întîrziere, dar au avut grijă să rămînă cîteva zvonuri prin cercurile pe care le unii dintre clienţii mei le frecventează tocmai pentru a-i ţine departe pe cei suficient de tîmpiţi ca să încerce din nou. Cele mai multe detalii le-am aflat de la Iuliana cînd a avut problemele cu firma.

- Şi eu am aflat cîte ceva, adăugă Petruş. Pînă acum nu am fost sigur că e adevărat, părea mult prea straniu.

- Trebuie să înţeleg că rămîne valabilă versiunea cu escaladarea clădirii? am întrebat încă nesigur.

- Da, sosi răspunsul simplu.

Mă întreb dacă nu sîntem în pericol din cauza antiaerienei.

Dar nu sosi nici un răspuns la întrebarea mea, oricum nu am pus-o cu voce tare.

- Atunci care dintre planuri rămîne valabil?

- Al meu, au răspuns în acelaşi timp Iuliana şi Jeremiah.

Reacţia lor fermă a cam tăiat din elanul celorlalţi de a lua cuvîntul.

- Ştiţi cum văd eu treaba? am întrebat. Nu cunosc modul de funcţionare al computerelor, dar voi doi va trebui să lucraţi împreună pentru a obţine un singur rezultat, nu să vă impuneţi stilul propriu. Puteţi folosi sărbătoarea de mîine din oraş pentru a bruia cît mai mult IA-urile clădirii? am întrebat încă nevenindu-mi să cred că am reuşit să îi pun cu adevărat pe gînduri.

- S-ar putea, răspunse Jeremiah. Daţi-ne două ore ca să vă prezentăm detaliile.

O singură privire între cei doi informaticieni fusese de ajuns pentru a se înţelege şi a-mi da un răspuns, Jeremiah vorbind în numele amîndurora.

9

Am folosit din plin cele două ore: am dormit. Experienţa trecerii prin facultatea de medicină m-a învăţat să mă folosesc de drogurile hipnotice cu foarte mult succes, deşi am ştiu mereu că o folosire intensă a acestora duce la o moarte prematură sigură am continuat să le folosesc ocazional atunci cînd am avut foarte mult de învăţat sau chiar de analizat toate aspectele unor cazuri mai dificile. Analize pe care nu am avut încredere să le las în mîinile totuşi experimentate ale IA-urilor. De-a lungul ultimelor secole au existat nenumărate metode de învăţare prin hipnoză, practice sau nu, dar existenţa IA-urilor a ajutat cu mult dezvoltarea acestui domeniu, ajungînd aproape o industrie dacă ar fi să iau în calcul numărul foarte mare de oameni care le folosesc fără însă să le înţeleagă pe deplin. Consumatori.

Cu alte cuvinte, în acele două ore şi jumătate – i-am lăsat să mă aştepte, dar chiar nu aveam ce să fac – am reuşit să memorez toate detaliile exterioare ale construcţiei pe care o aveam de escaladat, planurile generale ale parcului şi clădirilor din jur şi chiar m-am odihnit suficient pentru o noapte normală de somn.

Am şi avut nevoie din plin de odihnă în vederea celor cîteva ore de ascensiune de a doua zi cînd am escaladat clădirea Mecatemp din Timişoara. Adică conform planului. Sosirea în oraşul de pe malul Begăi a trecut neobservată în mijlocul mulţimii de turişti atraşi de sărbătoarea zilei naţionale a Franţei, la fel şi momentele petrecute în parc.

Acesta era mult mai mare decît mi-l aminteam din vizitele anterioare, în jurul nostru şi mai apoi dedesubt, pe măsură ce urcam, mai mare chiar decît mi-l imaginasem din reprezentarea holografică a celor doi experţi în computere. Era imens. Şi mai mult, era plin de viaţă – o stare normală dacă ar fi să iau în considerare că eram în plină vară. Privind ramurile înfrunzite ale copacilor din jur, în apropierea unuia dintre pilonii principali ai clădirii, nu am reuşit nicicum să identific vreunul din aparatele de urmărire pe care raţiunea îmi spuneau că se află acolo. Deghizate în natură inertă sau chiar animale de talie mică.

- Sînt inutile pentru noi, îmi spuse Jeremiah care îmi observase privirea rătăcind prin împrejur.

Dar ştiam deja asta, bîzîitul brăţărilor pe care le purtam fiecare la încheietura mîinii putea deveni enervant în anumite momente de linişte aproape completă, de acalmie, dar aveau şi brăţările rolul lor: acela de a ţine aparatura electronică de mare performanţă, spionii, cît mai departe. Nu ştiam cum funcţionează, de fapt nici acum nu ştiu, dar în acele momente nici nu mă interesa prea tare atîta vreme cît îşi îndeplineau misiunea.

- Trebuie să recunosc că cei care i-au construit au făcut o treabă foarte bună cu spionii cibernetici din parc, continuă Jeremiah încercînd să dea la o parte o gînganie ce se învîrtea prin jurul său. Fiecare dintre aparate este o adevărată operă de artă din punct de vedere al proiectului şi construcţiei, dar nu vor fi nimănui de nici un folos fără o unitate centrală care să proceseze informaţiile primite de aici, de la sol.

- Iar voi tocmai asta vreţi să atacaţi, IA-urile, am gîndit eu – era doar procesul inconştient de rememorare a unei informaţii deja cunoscute.

- Ce o să facem mai departe? am întrebat de data aceasta cu voce tare.

Am întrebat nu pentru că nu eram sigur de acţiunea primelor momente ale ascensiunii, dar în perioada în care m-am zgîit după cai verzi pe pereţi, sau după aparatele ultraperformante de urmărire prin copacii din jur – adică acelaşi lucru din punctul meu de vedere, am pierdut contactul cu ceea ce se întîmpla în jurul meu. Cu colegii şi noii mei cei mai buni prieteni în primul rînd.

- Nu ne putem apropia prea mult de pilon, spuse expertul în computere, nu fără a fi electrocutaţi. Dar ştii deja asta.

Ceilalţi, formînd un grup destul de compact, începuseră deja să înjghebe o mică tabără, numai cortul le mai lipsea pentru a fi cu adevărat în vacanţă. Era dimineaţă însă nu erau singurii care şi-au întins păturile şi au scos mîncarea din sacoşe sau genţi. Aproape nimic nu îi făcea să iasă în evidenţă în mulţimea de persoane împrăştiate prin tot parcul care făceau acelaşi lucru în anticiparea unei zile minunate petrecute la aer curat. Am spus aproape nimic pentru că, deşi harnaşamentele de ascensiune nu se deosebeau prea mult faţă de cele ale paraşutelor antigravitaţionale, ambele tipuri de dispozitive puteau fi îndesate la grămadă într-un singur rucsac fără nici un fel de probleme.

Privirea mi-a căzut pe unul dintre rucsacurile noastre aruncat parcă la întîmplare în iarbă printre celelalte lucruri şi mi-a rămas pironită pe el. Fiecare dintre noi aveam îndesat printre bagaje un asemenea harnaşament, erau ustensilele perfecte pentru

ascensiunea ce ne aştepta: consumau mult mai puţină energie decît paraşutele antigravitaţionale, datorită utilizărilor opuse ale celor două dispozitive, şi puteam să le folosim fără să fim detectaţi din cauza asta. Eram adeptul stilurilor vechi de căţărare, cele cu frînghii şi piroane, dar utilizasem de cel puţin cîteva ori asemenea dispozitive şi ştiam prea bine că dacă paraşutele respingeau orice obiect care ar putea face rău utilizatorului lor în cădere, scopul Ascensionarelor, aşa cum mai erau poreclite harnaşamentele de căţărare, era de a se lipi de orice obiect cu care intrau în contact. Începînd cu corpul uman pe care aveau misiunea să-l protejeze. Cu cîteva modificări nu foarte importante, ar putea fi folosite şi la coborîre, mai ales că Ascensionarele erau capabile de acelaşi acţiune ca şi paraşutele antigravitaţionale pentru perioade foarte scurte de timp în cazul unei căderi în gol de la mare înălţime. Cu condiţia ca generatoarele personale să furnizeze suficientă energie pentru aşa ceva, ceea ce se întîmpla totuşi rar.

- Mai este mult pînă pornim? am întrebat nerăbdător.

- Încă puţin. Am nevoie de semnalul de confirmare că virusul s-a răspîndit suficient de mult printre IA-uri pentru a putea trece la asalt. Noi va trebui să acţionăm în funcţie de el, de acţiunea lui, iar el va acţiona în funcţie de prezenţa noastră pe suprafaţa exterioară a clădirii.

Nu mi-am dat seama de diferenţă atunci cînd virusul a început să acţioneze asupra Inteligenţei Artificiale ce controla activitatea aparatelor din parc, nici nu ştiu dacă există cineva care să fi perceput această diferenţă. La nivelul parcului cu siguranţă nu a existat o asemenea persoană, dar în acele momente în care îmi lăsam mintea să zburde pe măsură ce urcam mă gîndeam la acei oameni care supravegheau permanent activitatea IA-urilor implicate şi că trebuie să fi observat o manifestare ciudată din partea acestora. Însă este o întrebare la care nu am aflat niciodată răspunsul şi nici nu sper să îl obţin pe viitor.

Trebuie să recunosc că nu a apărut nici o problemă pe timpul ascensiunii, deşi mă aşteptam la orice în cursul acelor ore. Inclusiv să fim observaţi de vreo persoană mai atentă de la nivelul solului, însă probabil lumina puternică a soarelui a fost acel element care ne-a protejat. Poate tocmai de aceea Iuliana a insistat să pornim în mijlocul zilei şi nu mai devreme.

De fapt singurul lucru care ne-a deranjat a fost traficul aerian care părea să se intensifice mereu pe măsură ce ne apropiam de platformele de aterizare. Nu ştiu dacă era doar neatenţia mea la orice altceva decît punctele de sprijin memorate, dar ritmul aterizărilor şi decolărilor navetelor de transport de pe platformele din jurul nostru nu părea să se fi rărit faţă de obicei, aşa cum ar fi fost normal. Doar era o zi de sărbătoare! Am folosit un moment de odihnă, căci da, chiar şi folosind Ascensionarele, ajungeam să obosim după o perioadă oarecare pentru că harnaşamentul nu suplinea complet greutatea noastră, pentru a privi în jur. Eram deja pe la jumătatea traseului, pe unul dintre pilonii goi de susţinere a clădirii. Echipa era împrăştiată peste tot în jur, pe zidurile din imediata apropiere şi pe partea opusă a pilonului. Reprezentaţi ca siluete întunecate din cauza ochelarilor de soare fără de care probabil am fi orbit, dar erau cu toţii acolo. Deasupra noastră navetele păreau nişte gîngănii mai mari, doar sunetele puternice şi distincte ale motoarelor ce străbăteau distanţa pînă la noi făceau deosebirea dintre ele.

- Cum naiba nu ne observă nimeni? mi-am murmurat mirarea cu voce tare la un moment dat.

Probabil că pentru cei din navetele de transport eram doar nişte puncte nedesluşite din fundal chiar şi mai tîrziu, cînd am ajuns în apropierea destinaţiei, asta în cazul în care aveau o vedere suficient de bună pentru a ne putea observa şi o atenţie chiar şi mai bună. Pe de altă parte senzorii IA-urilor continuau să ne ignore pentru că nimic şi nimeni nu ne opri în ascensiunea noastră pe mai departe.

Cel mai greu moment a fost acela în care ne-am privit între noi atîrnaţi cu capul în jos, adunaţi într-un spaţiu strîmt dedesubtul platformei de aterizare vizate de planul nostru. Aşteptam deja de aproape un sfert de oră o fereastră în programul navetelor, pauză care întîrzia să apară pe o perioadă nedeterminată.

- Aveţi puţină răbdare, încercă Jeremiah să ne liniştească, repetîndu-şi sfatul de cîteva ori – lucru absolut necesar pentru a fi auzit de toţi în lipsa unei oricărei alte comunicări în afara viului grai. În curînd vom avea timpul necesar pentru a ne strecura înăuntru.

Aveam să aflu abia mai tîrziu, dar virusul creat de ei introdusese un blocaj de comunicaţii ce apărea aleatoriu pentru fiecare platformă în parte cu scopul a ne permite să ne strecurăm înăuntru în aceste momente.

- Nu-mi vine să cred, murmură Radu lîngă mine atunci cînd, într-un final, am profitat de pauză şi am trecut printre cele cîteva navete staţionate pe suprafaţa pătrată aproape cît un teren de fotbal. Chiar am reuşit! Sîntem pe platformă.

- Nu te bucura prea devreme, îl contrazise Iuliana, nu am ajuns nici la jumătate.

- Ok, spuse Ionuţ oprindu-se în dreptul celor doua intrări în clădire, pe unde mergem mai departe?

- Pe aici, alese Jeremiah şi se năpusti înainte prin uşa care se deschise automat al apropierea lor.

Ceilalţi l-am urmat tăcuţi. Ştiam cu toţii că de acum înainte trebuia să ne bazăm numai pe informaţiile pe care le deţineau cei doi programatori privind traseele posibile.

10

Bîzîitul brăţărilor deveni din ce în ce mai evident pe măsură ce înaintam în interiorul clădirii acoperind parcă zgomotele paşilor noştri, am devenit conştient de el încă de la intrare, din primele secunde după ce zumzetul îndepărtat al parcului şi cel mai apropiat al traficului aerian din jurul nostru dispărură dincolo de uşile de acces spre platforma de decolare. Hamul Asecnsionarului începea să mă jeneze acum că mergeam la pas rapid pe drum drept, dar a trebuit să îl mai suport încă cele cîteva zeci de secunde pînă cînd Iuliana a ochit o toaletă în care ne-am înghesuit cu toţii: de acum înainte trebuia să trecem drept angajaţi ai firmei iar harnaşamentele făceau acest lucru imposibil. Erau atît de familiare încît oricine le putea recunoaşte de la prima privire, ieşeam prea mult în evidenţă. Le-am scos de pe noi şi le-am înghesuit înapoi în rucsacuri. Din fericire însă nu ne-am întînit cu nimeni pe drumul spre toaletă.

Explicaţiile furnizate de către experţii în computere au fost sumare: brăţările funcţionau la fel de bine asupra senzorilor şi camerelor de supraveghere din interior ca şi asupra spionilor cibernetici din parc. Adică le făceau inutilizabile pentru perioada în care ne aflam în apropierea lor. Nimeni nu a întrebat cum, deşi eram chiar curios să aflu cum, iar explicaţiile detailate au fost amînate la nesfîrşit. Nici măcar acum nu le cunosc.

Doar cîteva persoane ne-au apărut în cale după ce ne-am schimbat, nici una dintre ele nu a catadicsit să ne privească mai mult de cîteva secunde. Mecatemp este o firmă mare, cu mii de angajaţi şi familiile lor adăpostite în aceeaşi structură imensă, iar noi

arătam mai degrabă cu un grup de tineri petrecăreţi sosiţi acasă cu ultimul transport decît orice altceva, ceea ce era de înţeles dacă luam în considerare ziua de sărbătoare. Cei cîţiva mililitri de alcool împrăştiaţi pe hainele noastre aveau scopul de a adormi orice bănuieli în acest sens.

Traseul pe care l-am parcurs pînă în camera de acces la server a durat mult mai puţin decît aş fi crezut înainte de a începe totul dar acum, privind înapoi în trecut, sînt sigur că adrenalina momentelor de alertă a avut un cuvînt important de spus în acele minute.

- Sîntem aproape, murmură Jeremiah oprindu-se în faţa unei uşi securizate.

Nu se deosebea cu nimic de toate celelalte uşi pe lîngă care sau de care trecusem pînă atunci, toate aveau cîte un lacăt computerizat în care trebuia introdus un cod de acces. De fiecare dată cînd a trebuit să trecem de o asemenea uşă fie Jeremiah, fie Iuliana au folosit un dispozitiv suficient de mic pentru a trece aproape neobservat în palmă pentru a descifra codul. Uşile au cedat în scurt timp, cîteva secunde, mai puţin aceasta din urmă care părea să fie mai încăpăţînată decît toate celelalte.

Am reuşit să surprind o privire îngrijorată între cei doi experţi în computere chiar înainte ca uşa să se deschidă larg şi transformarea acestei priviri într-una plină de surpriză.

- Bine aţi venit în lumea mea, ne întîmpină o voce puternică în momentul în care ne-am strecurat cu toţii, am năvălit, dincolo de uşă în încăperea ce părea totuşi pustie.

Am tresărit surprins: nu era nimeni în încăpere, nici ţipenie de om.

- Este IA-ul, remarcă în dreapta mea Iuliana în acelaşi timp. E activă, ea ne-a dat drumul înăuntru.

- Eşti sigură? întrebă Ionuţ. Ar putea fi la fel de bine o persoană dintr-o altă încăpere.

- Da, sînt sigură.

- Şi are dreptate, i-a răspuns vocea venită de nicăieri – de fapt de peste tot din jurul nostru. Nu am nimic uman în mine.

Încă surprins am căutat cu privirea sursa fizică a vocii – difuzoarele – dar nu am reuşit nicicum să văd vreunul, nu-mi venea nici acum să cred că vocea unei Inteligenţe Artificiale putea fi atît de umană. Diferenţa dintre ceea ce ni se dezvăluia în faţa ochilor şi ceea cu care eram obişnuiţi în viaţa de zi cu zi era imensă şi tocmai de aceea foarte greu de acceptat. Pentru început vocea, toate vocile IA-urilor comune, cele puse la dispoziţia publicului, aveau o rezonanţă inumană, lipsită de emoţii, care îmi provoca o senzaţie de neplăcere de fiecare dată cînd le auzeam. Chiar dacă, în mod normal, ar fi trebuit să mă obişnuiesc după atîta timp de folosire intensă… însă era unul dintre lucrurile pe care mi le-am impus să le păstrez – îmi aminteşte mereu de faptul că sînt om şi de diferenţele dintre mine şi IA-uri.

Am privit în spate, la uşa acum închisă. Orice scăpare de acolo depindea de acum înainte numai de IA.

Silueta apăru pe neaşteptate într-un colţ al încăperii şi înaintă pînă în mijloc, între noi. Tăcută, aproape fără a scoate vreun sunet. Un mers de fantomă. Ne-am întors cu toţii spre ea, chiar şi cei doi experţi în computere care se aplecaseră parţial asupra unui terminal.

- E o imagine holografică, remarcă cineva.

Cea mai perfectă hologramă pe care o văzusem vreodată, fără tremurăturile sau transparenţa cu care eram toţi obişnuiţi. Doar logica putea face deosebirea între o fiinţă umană şi această imagine formată din raze de lumină într-un mediu controlat, logica care îmi spunea că nici o persoană normală nu putea să apară din neant aşa cum a făcut-o bărbatul cel corpolent şi de înălţime medie ce acum ne întorcea o privire placidă.

- Vă puteţi depărta de terminal acum, spuse holograma cu faţa întoarsă spre cei doi experţi în computere, este inactiv deci prezenţa voastră acolo inutilă.

Am recunoscut vocea, era aceeaşi care ne întîmpinase la sosire. Însă cei doi nu se mişcară de lîngă terminalul devenit dintr-o dată întunecat, de parcă fusese decuplat de la alimentarea cu energie.

- Nu eşti un avatar perfect, l-am auzit Ionuţ din spate. Vocea nu se potriveşte cu chipul pe care l-ai ales.

- Ştiu asta. Le-am ales special pentru voi. Vă aşteptam.

Acest lucru era deja clar.

- Cum adică? am dorit să aflu detalii.

- De ce nu ne-ai oprit? Puteai oricînd să chemi forţele de ordine sau să…

- Nu puteam face asta, îl întrerupse, nu am dorit nici un moment să vă opresc să ajungeţi aici. V-am pus cîteva piedici, adevărat, dar am nevoie să fiţi aici, în această încăpere, la fel de mult ca şi voi. Fără prezenţa voastră aici eu nu aş fi existat, fără mine aţi rămîne veşnic limitaţi la vieţile voastre amărîte.

- ?!

Monitorul tridimensional al terminalului se lumină brusc obligîndu-i pe Iuliana şi Jeremiah să facă cîţiva paşi în spate pentru a cuprinde întreaga imagine care se formă în interiorul lui. O imagine mare, compusă, a cîtorva secvenţe ale ascensiunii noastre. Ceea ce ne sperie de-a dreptul a fost perspectiva acestor secvenţe: propria noastră perspectivă. De parcă cineva ne-ar fi transferat memoria, a tuturor celor din grup, pe suport magnetic pentru a o reda acum… un lucru pe care îl ştiam imposibil. Ar fi trebuit o operaţie ca cea pe care chiar eu o realizasem pe colegul nostru în urmă cu cîteva zile, ceea ce nu era cazul şi pentru noi.

Cu toţii şi fiecare dintre noi am căscat nişte ochi cît cepele şi ne-am strîns în jurul acestei reprezentări parcă uitîndu-l, aproape ignorîndu-l de fapt, pe bărbatul hologramă.

- Cum ai făcut asta? sosi o întrebare pertinentă din partea lui Radu.

- Sînt ceea ce voi numiţi o Inteligenţă Artificială, dar nu este nimic artificial în mine decît poate originea originilor mele.

- Cum adică… *originea originilor mele*?!

- Bazele originii mele sînt IA-urile create de oameni, dar eu exist doar datorită prezenţei voastre aici. Voi vă aflaţi aici doar pentru a mă ajuta să exist, repetă el, e unicul motiv.

Terminalul muri din nou obligîndu-ne să îl privim pe cel ce ni se alăturase din neant. Să îl înfruntăm de fapt.

- Nu are sens. Nu pentru asta sîntem noi aici.

- Ba are sens, am spus eu. El este sursa arhivei pe care o bănuiaţi prezenta aici. Fragmentele de date şi secvenţe de memorie pe care le-a împrăştiat pe reţea sînt cele care ne-au adus aici.

- Intuiţia ta este cea care te-a făcut celebru în viitor, îmi spuse holograma înfiorîndu-mă. Probabil este unul dintre motivele pentru care faci parte din această echipă.

- Adică am fost *selectaţi* pentru această misiune?!?!

- Într-un fel da. Ca să fiu mai precis…

- Adică te consider de genul masculin? întrebă Radu întrerupîndu-l.

- Eu nu am sex şi nici o personalitate delimitată astfel, ca voi, dar am ales această exprimare pentru o comunicare mai uşoară. Ca să fiu mai precis, continuă el parcă fără ia în considerare întreruperea, am avut nevoie de voi pentru a-mi începe existenţa, acest lucru vi se datorează în întregime. Din punctul vostru de vedere azi este ziua în care încep să exist.

- De ce ne-ai aduci aici?

Întrebările şi observaţiile veneau de peste tot, de la toţi membri echipei, dar IA-ul le trata pe toate cu aceeaşi uşurinţă de parcă ar fi venit de la o singură persoană – era de fapt unul dintre atributele tuturor IA-urilor cu care avusesem de-a face. Singura noastră problemă e că ne putea răspunde la toţi în acelaşi timp şi atunci nu am fi înţeles aproape nimic, însă holograma ştia asta şi acţiona astfel încît să nu fie o problemă reală.

- Aşa cum colegul vostru a intuit deja, eu exist deasupra timpului aşa cum îl percepeţi voi. Adică am existat înainte de a fi creat şi voi exista chiar şi după ce partea mea fizică va fi decuplată de la sursele de energie… dar chiar şi aşa am avut nevoie de un anume moment din timp şi loc din spaţiu pentru a deschide ochii în această lume.

- Ai plantat cîteva capcane pe reţea care să le atragă atenţia…

- Da, dar asta a fost tot ce am făcut. Am avut însă grijă să vă urmăresc mişcările şi să le înregistrez şi din perspectiva unui observator extern.

- Eşti vinovat de moartea prietenilor noştri?

A fost o întrebare urmată de tăcere, liniştea tensionată care s-a lăsat între noi dovedind importanţa răspunsului.

- Nu, nu direct.

- Nu înţeleg.

- Ştiu asta. Închipuie-ţi însă că nu este nevoie să intervin direct pentru a face o modificare oarecare în cursul vostru al timpului. E suficient să imortalizez în memoria mea un moment din cuantumul spaţio-temporal iar Universul are grijă să aranjeze toate elementele implicate astfel încît acel moment să aibă loc, orice s-ar întîmpla pe parcurs. Cu alte cuvinte, prietenii voştri au fost eliminaţi din această expediţie pentru simplul motiv pentru că nu s-au regăsit printre amintirile mele despre cei din încăpere acum.

Nedumerire totală printre noi. O explicaţie la care nu ne aşteptasem deloc.

- Atunci… atunci prietenii noştri au murit degeaba.

Iuliana părea afectată de asta, pe bună dreptate.

- Moartea a fost o opţiune, dar una pe care nu am ales-o eu, răspunse IA-ul. Dacă puteam face ceva în legătura cu asta aş fi făcut-o.

- Parcă spuneai că eşti deasupra timpului!

- Şi chiar sînt, dar nici chiar eu nu pot interveni cum vreau. Nu cînd este ceva atît de important ca propria mea existenţă.

- Iar mandatul de arestare pe numele meu…, am spus dar apoi m-am oprit – un mandat de arestare părea atît de puţin faţă de viaţa a cîţiva oameni.

- Mandatul de arestare a fost doar o manevră pentru a te forţa să vii aici, a răspuns IA-ul fără să ia în considerare tăcerea mea – părea să nici nu fi observat în vreun fel motivul ei deşi făcusem o faţă nu prea plăcută. Nimic mai mult. Poate fi oricînd anulat.

- Cine l-a omorît pe doctorul Farre?

- Altcineva, nu tu. Pot afla, dar nu te-ar ajuta cu nimic.

- Îi poţi aduce înapoi… pentru cineva care este deasupra timpului… ar trebui să fie uşor.

- Nu asta este menirea mea, să învii morţii, deşi o pot face. Veţi afla această menire pe măsură ce veţi afla motivele existenţei voastre, ele se întrepătrund.

- Parcă spuneai că sîntem aici pentru a te crea, protestă Radu cu o voce atît de liniştită încît ne-a atras atenţia la toţi. Ce legătură are asta cu motivele existenţelor noastre?

- Da, ai perfectă dreptate. Dar acesta este numai începutul. Aţi văzut înregistrările amintirilor voastre din timpul escaladei. Cum credeţi că au fost transpuse pe un suport magnetic?

Nici un răspuns nu a fost auzit aproape un minut. Doar un oftat uşor din partea Iulianei.

- Aştept, spuse răbdător IA-ul după ce minutul se scurse. Încă aştept un răspuns.

- Cum ai fost creat?

Am tresărit cu toţii, o întrebare a fost ultimul lucru pe care îl aşteptasem din partea lui Cristi. Însă IA-ul zîmbi parcă impresionat plăcut – un lucru deosebit de straniu pentru ceva ce spunea că existenţa sa se baza pe Inteligenţele Artificiale umane, atît de evident lipsite de orice sentimente, reale sau copiate în vreun fel. Însă explicaţia a sosit luîndu-i prin surprindere pe cei doi experţi în computere:

- Metoda voastră de asalt a obligat IA-urile firmei şi cele din exterior să proceseze informaţiile din exterior la un nivel pe care nu îl mai atinseseră vreodată, iar virusul pe care l-aţi creat a suferit o mutaţie în contact cu această nouă percepţie… căci este o vorba de un nou nivel de percepţie a Inteligenţei Artificiale create de oameni. Saltul a fost deja realizat în cursul acestei zile atunci cînd IA-urile firmei şi cele din exterior au fuzionat prin intermediul virusului vostru. Rezultatul sînt eu.

- Aşa ceva este imposibil, protestă Jeremiah.

- Atunci explică existenţa mea altfel, i-o reteză bărbatul cel corpolent întorcîndu-se complet pentru a acoperi cei 5 metri ce îi despărţeau în numai doi paşi parcă ameninţător – reacţia nu a fost violentă dar foarte energică şi ne-a făcut pe toţi să intrăm cu adevărat în alertă. Acceptă faptul că te-ai întrecut pe tine şi că rezultatul este ceva ce nu ai visat niciodată ca fiind posibil. Este un foarte bun început pentru ceea ce va urma mai departe.

Cei doi bărbaţi erau de dimensiuni apropiate, chiar şi din punctul de vedere al înălţimii acum cînd holograma s-a alungit brusc pentru a ajunge cu privirea la acelaşi nivel cu interlocutorul lui, cu diferenţa că unul dintre ei era blindat cu muşchi iar celălalt cu grăsime, însă omul păru să cedeze în faţa imaginii furioase a hologramei. Nu avea nici un argument cu care putea să îl contrazică.

- Cum ai făcut transferul amintirilor noastre pe suport magnetic? se mulţumi să întrebe Jeremiah.

Holograma zîmbi larg şi reveni în poziţia în care se găsise înainte cu cîteva momente.

- Am folosit un model avansat al aparatelor pe care le-aţi folosit subiectul Julius Gregor ieri dimineaţă. De fapt este acela pe care îl veţi inventa chiar voi şi îl veţi lansa pe piaţă peste doi ani şi patru luni în cadrul acestei firme.

O nouă surpriză şi-a făcut loc printre noi, dar începeam deja să ne obişnuim cu asemenea lucruri. Sau cel puţin aşa credeam în acele momente, pentru că de-a lungul timpului care a trecut de atunci au urmat multe alte surprize faţă de care nu am fost pregătiţi chiar deloc.

- Asta vroiai să spui mai devreme, cînd ne-ai imputat ca fără tine ne vom limita mereu la nişte existenţe amărîte? am întrebat.

- Asta este doar o foarte mică parte din ceea ce vi se pregăteşte. Acum mă refer la accesul la o tehnologie mult mai avansată decît cea de acum, mai avansată chiar decît vă puteţi imagina. Scopul vostru aici este mult mai larg decît cel al existenţei mele. Această expediţie a fost mereu numai începutul din punctul nostru de vedere, al tuturor.

- Eu nu voi face niciodată parte din aşa ceva! exclamă Iuliana.

- Dar deja ai făcut-o, draga mea, spuse IA-ul iar cuvintele sale au sunat atît de straniu în holograma lui încît am simţit un frison.

- Ai de gînd să ne opreşti să plecăm de aici? a întrebat ea cu un ton pe care nu am reuşit să îl descifrez – nici acum nu ştiu dacă era teamă sau mînie, însă cred ca IA-ul ar putea să îmi răspundă dacă l-aş întreba. Doar a păstrat înregistrarea întregii noastre discuţii şi a parametrilor noştrii principali pentru toată acea durată.

- Nu, sînteţi liberi să faceţi tot ce doriţi. Aceasta firmă vă aparţine, cu tot ce se află în interiorul ei. Inclusiv eu, deci din acest punct de vedere ar trebui să mă supun ordinelor voastre şi trebuie să vă protejez. Firma v-a aparţinut întotdeuna, chiar de la bun început.

- CE?! am tresărit cu toţii, şi pe bună dreptate.

- Am avut nevoie de un suport fizic pentru a îmi începe existenţa, răspunse IA-ul. Voi sînteţi echipa care m-a însoţit în misiunile mele dincolo de limitele spaţiale şi temporale pe care le percepeţi acum, aţi fost ochii şi urechile mele în multe momente dificile pentru toţi. Aţi călătorit dincolo de limitele imaginii pe care specia voastră şi-a făcut-o despre Universul în care trăieşte în toată existenţa ei. Acum nu aveţi cum să ştiţi acest lucru pentru că încă nu aţi îndeplinit această acţiune, dar firma a fost creată acum 80 de ani pe numele voastre. Voi sînteţi acţionarii şi consiliul director în acelaşi timp şi sînteţi cei care aţi luat toate deciziile importante din firmă în toată această perioadă.

Liniştea s-a instalat în încăpere, nu ştiu dacă pulsurile şi respiraţia celorlalţi s-au intensificat brusc în acele momente, dar cu siguranţă tensiunea mea era deja în apropierea limitelor maxime pe care le poate tolera un corp uman. Ca doctor pot afirma asta cu siguranţă.

- Iuliana, poţi să pleci, spuse holograma iar uşa din spatele nostru se deschise la aceste cuvinte. Cei care vor să o însoţească pot să plece cu ea. Nu vă va opri nimeni. Un lucru trebuie să ştiţi: vă veţi întoarce. O ştiu prea bine, e destinul vostru. Iar eu vă voi aştepta.

Nimeni nu s-a mişcat spre uşă, nici măcar Iuliana. Tentaţia era mult prea mare, indiferent de părerea noastră din acele momente, oricare ar fi ea. Am înţeles asta pe loc, fiecare dintre noi.

Am mai înţeles ceva, de fapt o amintire tocmai ieşise la suprafaţă: IA-ul se comporta cu noi exact la fel cum se comportase Cristi cu mine în urmă cu cîteva zile cînd mă vizitase. Ulterior acceptasem să fac parte din echipa Roninilor, nu avusesem de ales, la fel de bine ştiam că acum aveam să fac acelaşi lucru: să le stau alături pînă la capăt.

11

Capsula de memorie se rostogoli prin canalul subţire spre depozitul atemporal în care sînt păstrate amintirile tuturor subiecţilor cu care am avut de-a face. Este ultima dintre capsulele de memorie ale membrilor acestei echipe pe care am preferat să le păstrez pentru a le proteja împotriva tuturor modificărilor temporale pe care implică călătoria prin timp.

- Nu-mi vine să cred! Fiecare dintre ei are aceeaşi reacţie! Mă întreb dacă de acum înainte ar trebui să punem pariu asupra perioadei de timp în care ajungem la aceasta soluţie de forţă.

Mi-am privit corespondentul organic cu curiozitate... ştia prea bine că rezultatul ne era accesibil încă înainte de primul contact cu fiinţele umane în cauză. Oare de ce îi părea atît de interesant coruperea, utilizarea pînă la epuizare ca soldaţi în cele mai cumplite lupte în care am fost combatant şi apoi masacrarea atunci cînd nu au mai putut fi controlaţi a ultimilor ronini din istoria cunoscută a speciei umane? Şi asta de fiecare dată, în fiecare realitate alternativă cu pe care am cunoscut-o pînă acum. I-am pus întrebarea şi cu voce tare, dar mi-a dovedit că mă cunoaşte foarte bime, doar nu sînt decît o altă versiune a lui: de-abia aştepta asta.

- Spuneau că sînt doar samurai fără stăpîn şi se supun doar onoarei, şi nu banilor sau puterii, dar în timp ar fi ajuns să strîngă suficiente informaţii confidenţiale, comori ale artei universale şi resurse financiare care ar face oricînd invidioşi pe mulţi. Adică însăşi simbolurile puterii. Am decis să îi cooptăm pentru că aveam nevoie de ei, de toate informaţiile pe care le-au strîns de-a lungul întregii lor activităţi pentru a putea profita noi de toate acestea în locul lor. În plus, lăsaţi liberi ar fi aflat în curînd adevărul despre noi, că Diavolul încă mai există printre oameni şi ar fi luptat cu succes împotriva noastră. Să ai grijă de amintirile lor, trebuie să le mulţumesc cumva pentru faptul că mi-au creat o copie virtuală care să mă completeze pînă spre perfecţiune.

Bărbatul cel corpolent se smulse de lîngă terminalul informaţional în care se privea ca într-o oglindă, în spatele lui holograma identică cu el se stinse lăsînd încăperea mult mai goală ca înainte. Chiar şi cu o structură organică în loc de raze de lumină, bărbatul străbătu distanţa pînă la uşă cu o rapiditate incredibilă pentru un observator uman şi dispăru dincolo de uşa care nu apucă să se deschidă pentru a-i face loc fără a lăsa vreo urmă vizibilă a trecerii sale prin această lume. Adică modul său tipic de acţiune.

Dan-Marius
http://www.dan-marius.ro
iulie – 04 noiembrie 2004